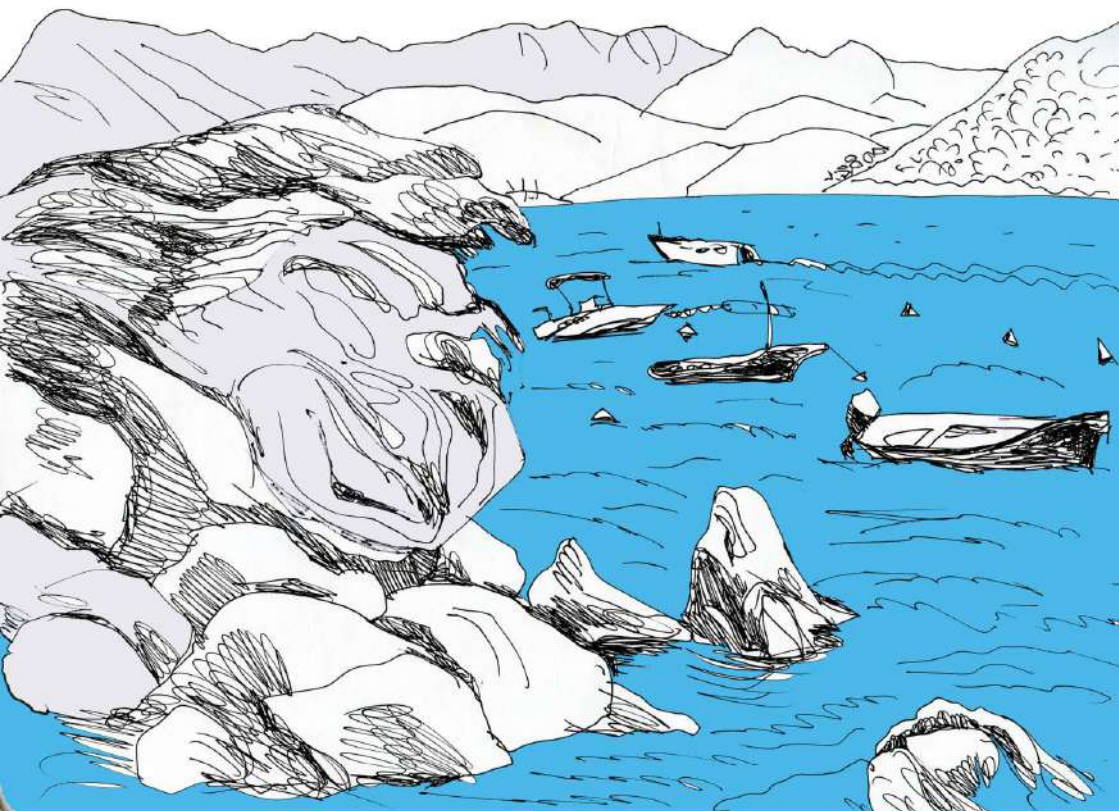

POVÍDKY RYBÁŘSKÉ HLÍDKY

—
Jack London

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60 Kč** za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Povídky
rybářské hlídky

Jack London

Přeložil Ivan Schulz

Znění tohoto textu vychází z díla [Samuel. Povídky rybářské hlídky](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím F. Topič v Praze v roce 1920. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Text díla (Jack London: Povídky rybářské hlídky), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 28. 5. 2019.

OBSAH

Běloch a žlutý.....	6
Řecký král.....	17
Výprava na lupiče ústřic.....	29
Obléhání „Lancashireské Královny“	41
Charleyův lov.....	54
Demetrios Contos.....	67
Žlutý Šátek	80

Běloch a žlutý

Záliv u San Franciska je tak rozsáhlý, že jeho bouře jsou často pro námořní lodi nebezpečnější než samotný oceán ve svých divokých okamžicích. Vody zálivu obsahují ryby všeho druhu, pročež jeho hladinu brázdí pásy nejrůznějších rybářských člunů, osazené všelikými rybáři. K ochraně ryb před tímto pestrým vodním pronárodem bylo vydáno mnoho moudrých zákonů a je tam i rybářská hlídka, jež dohlíží, aby těmto zákonům byla zjednána platnost. Neklidné, rozčilující chvíle jsou údělem této rybářské hlídky: v jejích dějinách více než jeden mrtvý hlídač byl důkazem nezdaru a ještě častěji byli důkazem úspěchu mrtví rybáři nad svými nezákonnými sítěmi.

Za nejdivočejší mezi tímto rybářským národem lze pokládat čínské lovce garnátů. Garnáti mají ve zvyku plížit se při dnu v přečetných hejnech, až dostihnou čerstvých vod, kde se pak obrátí a plíží se zase zpět k vodám slaným. Když pak nastane doba přílivu a odlivu, Číňan spustí ke dnu své velké, pytlovitě sítě se zejícími otvory, do nichž garnát vlezte a z nichž je pak přenesen do kypících kotlů. To samo o sobě by nebylo nic špatného, kdyby nebylo hustého přediva sítí, tak hustého, že ani nejútlejší rybky, malé, právě vylíhnuté, nemající ještě ani čtvrt palce délky, nemohou proklouznout. Krásné břehy výspy Petrovy a Pavlovy, kde jsou osady lovců garnátů, jsou postrachem následkem zápachu myriád hniјících ryb a povinností rybářské hlídky bylo vždy bránit tomuto zbytečnému drancování.

Když jsem byl šestnáctiletým výrostkem, dobrým námořníkem na šalupě a obratným lodníkem na vodách zálivu, naše šalupa *Sob* byla získána rybářskou komisí a já jsem se stal na ten čas podstrážníkem. Když jsme si odbyli trochu práce mezi řeckými rybáři

na Horní zátoce a řekách, kde nože zaleskly se vždy hned při počátku našeho zakročení a kde muži dali se zatknout jenom, když byl jim revolver přiložen ke tváři, uvítali jsme s radostí výpravu na Dolní zátoku proti čínským lovcům garnátů.

Bylo nás šest na dvou člunech, a protože jsme se chtěli se vyhnout podezření, dali jsme se na cestu potmě a zakotvili jsme pod vyčnívajícím srázem břehu, známým jako Point Pinole. Když pak východ pobledl prvním zábleskem rozednění, pustili jsme se opět dále, držíce se pozemní hráze. Vydali jsme se šikmo přes záliv k Point Pedro. Ranní mlhy valily se nízko při hladině, takže jsme nemohli nic vidět, zaměstnávali jsme se však tím, že jsme zaháněli chlad ze svých těl horkou kávou. Mimo to jsme se museli věnovat hanebné práci čerpání vody ze člunu, neboť *Sob* jakýmsi nepochopitelným způsobem dostal značnou trhlinu. Polovina noci byla strávena překládáním přítěže a prohlížením spár, práce zůstala však bez výsledku. Voda řinula se stále dovnitř a volky nevolky musili jsme všichni do podpalubí a sehnuti jsme ji opět odtud vyhazovali.

Po kávě tři z mužstva vrátili se opět do druhého člunu, sloužícího dříve k lovu lososů na řece Columbii, a zanechali nás tři na *Sobu*. Pak obě plavidla pokračovala společně na další cestě, až se na východním obzoru objevilo slunce. Jeho žhavé paprsky rozehnaly spousty par a tu před našima očima, jako nějaký obraz, leželo garnátové loďstvo, rozkládajíc se ve velkém půlměsíci, jehož konečné hroty byly na plné tři míle vzdáleny a každá džunka byla připoutána k plováku garnátové sítě. Nikde však nebylo ani hnutí, nikde žádné známky života.

Rázem jsme pochopili, jaký je stav věci: Číňané čekají, až se ztiší hladina mezi přílivem a odlivem, kdy by vytáhli své těžké sítě ze dna zálivu, a uchýlili se vesměs dolů ke spánku. Honosili jsme se touto výhodou a rychle jsme zosnovali svůj bitevní plán.

„Spustte každého ze svých dvou mužů do jedné džunky,“ šeptal mi Le Grant z lososího člunu, „a sám se připoutejte ke třetí. My učí-

níme rovněž tak a není na širém světě příčiny, proč bychom nezajali alespoň šest džunek.“

Pak jsme se od sebe oddělili. Obrátil jsem *Soba* opačným směrem, nařídil jej do závětrí jedné džunky, napjal jsem plachtu a pustil jsem se kupředu kolem zádi jedné džunky tak zvolna a tak blízko, že jeden ze strážníků sestoupil lehce na její palubu. Pak jsem zabočil, nařídil plachtu a pustil jsem se ke druhé džunce.

Až do té chvíle šlo vše tiše, avšak tu pojednou ozval se povyk z první džunky, zajaté lososím člunem. Byl to pronikavý orientální jekot, výstřel bambitky a ještě větší jekot.

„Je po všem. Upozorni ostatní,“ řekl Jiří, druhý strážník, stoje vedle mne na palubě.

V té době byli jsme uprostřed loďstva a povyk šířil se neuvěřitelnou rychlostí. Paluby počaly se hemžit rozespálými a polonahými Číňany. Výkřiky a hněvivý výstražný jekot se nesly nad klidnou hladinou, někde se s velkým úspěchem ozvalo houkání na lasturu. Po naší pravé straně viděl jsem, jak kapitán jedné džunky přesekl sekerou lano, jímž byla připoutána, a přiskočil, aby pomohl svému mužstvu při napínání ohromné plachty podivného tvaru. Avšak po levé straně počaly se teprve ukazovat první hlavy z podpalubí na jiné džunce a já zabočil se *Sobem* podle ní dosti blízko, aby Jiří mohl skočit na její palubu.

Celé loďstvo bylo nyní již v pohybu. Dodatkem k plachtám užili ještě dlouhých vesel a zátoka byla brázděna všemi směry prchajícími džunkami. Byl jsem nyní na *Sobu* sám a snažil jsem se horečně zajmout ještě třetí kořist. První džunka, za níž jsem se hnal, byla naprostý nezdar, neboť napjala své plachty a zmizela jako střela s překvapující rychlostí. Přesně o půl stupně uhnula se *Sobu* a počal jsem cítit úctu k tomu nemotornému plavidlu. Ustal jsem poté, co jsem si uvědomil beznadějnost jejího stíhání, změnil jsem směr lodi a pustil jsem se k džunkám na závětrí, kde byly vůči mně v nevýhodě.

Jedna, již jsem si vybral, manévrovala nerozhodně přede mnou, a když jsem silně zabočil, abych se na ni snáze dostal, napjala náhle plachtu a letěla pryč, zatím co obratní Mongolové vyráželi divoké rytmické zvuky, naklánějíce se nad svými dlouhými vesly. Byl jsem však na to připraven. Zahnul jsem náhle do návětrí. Přitáhnul silně kormidlovou páku a drže ji těsně svým tělem, chopil jsem se plachtového provazce a udržoval jsem loď v nejprudším běhu. Obě dlouhá vesla na zádi džunky se roztříštila a pak oba čluny s rachotem se srazily. *Sobova* čelen jako ohromná ruka zasáhla a překotila krátký, silný stěžeň džunky i s plachtou.

To vyvolalo pronikavý vzteklý jekot. Nějaký statný Číňan se zvláště zlým pohledem, s hlavou obtočenou žlutým, hedvábným šátkem a s tváří zle rozbrázděnou jizvami po neštovicích, nasadil dlouhé bidlo k boku *Sobovu* a počal odstrkávat obě tak zapletená plavidla od sebe. Vyčkav vhodného okamžiku, právě když *Sob* byl vyproštěn a počal se otáčet bokem, skočil jsem na palubu džunky s lanem v ruce a připoutal jsem ji. Ten se žlutým šátkem a zbrázděnou tváří blížil se ke mně výhruzně, já však sáhl do své kapsy a on počal ihned váhat. Neměl jsem zbraně, avšak Číňan naučil se být obzvláště opatrným před americkými kapsami a na tom právě záleželo, měl-li jsem udržet i jej i jeho divoké mužstvo ve vzdálenosti.

Kázal jsem mu, aby vrhl kotvu džunky, k čemuž odpověděl pouze „no sabbe“ (nerozumím). Mužstvo odpovídalo týmž způsobem, a ač jsem jim znázorňoval smysl svých slov posunky, odmítali porozumět. Jsa si vědom bezúčelnosti dalšího hovoru s nimi, přiskočil jsem sám, chopil jsem se lana a spustil jsem kotvu.

„Nyní na palubu, čtyři z vás,“ řekl jsem silným hlasem, ukazuje svými prsty, že čtyři z nich mají jít se mnou, kdežto pátý má zůstat v džunce. Žlutý Šátek váhal, opakoval jsem však rozkaz divoce (daleko divočeji, než jsem cítil) a současně přiložil jsem ruku ke své kapse. Žlutý Šátek dal se tím opět postrašit a s divokými pohledy vedl tři ze svého mužstva na palubu *Sobovu*. Odrazil jsem ihned a nařídil běh

lodi ke džunce Jiřího. Zde šlo to již snáze, neboť byli jsme tu dva a Jiří měl bambitku, jíž mohl úspěšně použít, kdyby došlo k nejhorsímu. Také zde, jako při mé džunce, čtyři Číňané byli převedeni na šalupu a jeden ponechán na svém člunu, aby opatřil, čeho třeba.

Čtyři další byli připojeni k seznamu našich cestujících ze třetí džunky. Zatím lososí člun sebral svých dvanáct zajatců a připojil se k nám, silně přetížen. Aby bylo ještě hůře, byl to člun tak malý, že strážníci byli do té míry stísněni mezi svými zajatci, že měli málo naděje na vyvážnutí, kdyby k něčemu došlo.

„Musíte nám vypomoci,“ řekl Le Grant.

Přehlédl jsem své zajatce, seskupivší se v kajutě a nad ní. „Mohu vzít tři,“ odvětil jsem.

„Vezměte čtyři,“ navrhoval, „a já vezmu k sobě Billa.“ (Bill byl třetí strážník). „Není zde hnutí, a kdyby došlo k nějaké tahanici, jeden běloch na dva z nich byl by právě náležitý poměr.“

Provedli jsme výměnu, lososí člun napjal plachtu a pustil se přes záliv směrem k bažinám před San Rafaelem, já pak následoval se *Sobem*. San Rafael, kde jsme měli vydat svou kořist úřadům, souvisel se zálivem dlouhou, nerovně se vinoucí bažinou či bažinatou zátokou, jež byla splavná pouze v době přílivu. Hladina byla klidná, ale ježto odliv právě počínal, bylo třeba si pospíšet, nechtěli-li jsme čekat i půl dne na následující příliv.

Avšak pozemní bríza počala odumírat s vycházejícím sluncem a dostavovala se nyní již jen ojedinělými, slabými závany. Lososí člun použil svých vesel a brzo nás nechal daleko pozadu. Několik Číňanů stálo v přední části paluby blíže kajutových dveří a jednou, jak jsem se nakláněl přes zábradlí, zaměstnává se plachetním provazcem, cítil jsem, jak se někdo otřel o mou kapsu. Nedal jsem na sobě nic znát, avšak koutkem svého oka jsem zahlédl, že Žlutý Šálek přesvědčil se o prázdnotě kapsy, jež mu dosud naháněla tolik strachu.

Aby věc byla ještě vážnější, během rozčilujícího zajímání džunek nebyla ze *Soba* čerpána prosakující tam voda, která počala se

nyní již hromadili a přetékala podlahu podpalubí. Lovci garnátů ukazovali na to, pohlížejíce na mne tázavě.

„Ano,“ řekl jsem. „Všichni se potopíme, velmi brzo, nebudete-li hned čerpat vodu. Sabbe?“

Ne, oni ne, „sabbe“, nebo alespoň vrtěli hlavami k této otázce, ačkoli tlachali spolu velmi srozumitelně svou vlastní hantýrkou. Vyrazil jsem tři nebo čtyři prkna z podlahy, přinesl několik kbelíků ze skříně a neklamnou posunkovou řečí vyzýval jsem je, aby se do toho dali. Smáli se však, někteří seskupili se do kajuty a někteří vylezli na její přístřešek.

Jejich smích nevěstil nic dobrého. Tajila se v něm spíše jakási hrozba, zlovolnost, již dosvědčovaly i jejich divoké pohledy. Žlutý Šátek od chvíle, kdy objevil prázdnotu mé kapsy, stal se ve svém chování co nejrzejším a plížil se stále mezi ostatními zajatci, mluvě s nimi velice vážně.

Polykaje svůj vztek sestoupil jsem a počal jsem sám čerpat vodu. Sotva jsem však začal, když ráhno se nám přesmyklo nad hlavami, hlavní plachta se prudkým rázem nadmula a *Sob* naklonil se na bok. Denní vítr se dostavil. Jiří byl pravá zemní krysu a tak byl jsem nucen zanechat čerpání a chopit se kormidla. Vítr vanul přímo od Point Pedro a vysokého horstva za ním a byl proto nejistý a přinášel bouřlivé závaný, takže chvílemi nadýmaly plachty přes míru, chvílemi opět nechal je zplihle viset.

Jiří byl snad tím nejméně nápomocným mužem, s nímž jsem se kdy setkal. Mimo ostatní špatné vlastnosti byl souchotinářem a věděl jsem, pokusí-li se čerpat vodu, že mohlo by se dostat i krvácení. Nicméně voda vystupující stále výše varovala mne, že je nutno něco podniknout. Velel jsem opětně lovcům garnátů, aby přiložili ruce k dílu a chopili se kbelíků. Smáli se vyzývavě a ti, kdož byli v kajutě, kde voda dosahovala jim již po kotníky, křičeli něco na své druhy nahoře, kteří jim stejným způsobem odpovídali.

„Nejlépe by bylo, kdybyste vytáhl svou bambitku a přinutil je čerpat,“ řekl jsem Jiřímu.

On však potřásl hlavou a ukázal příliš jasně, že má z toho strach. Číňani mohli vidět úzkost, v níž se nalézal právě tak, jako jsem ji pozoroval já, a jejich drzost stávala se nesnesitelnou. Ti v kajutě dobývali se do skříní s potravinami a ti nahoře slezli dolů a připojili se k nim k hodům na našich sucharech a konzervách.

„Což na tom?“ Jiří řekl mdle.

Kypěl jsem bezmocným vztekem. „Vymknou-li se nám z ruky, bude již pozdě. Nejlepší, co byste mohl učinit, by bylo zarazit je již nyní.“

Voda vystupovala výše a výše a závany, předchůdci úporné brízy, stávaly se stále silnějšími. A mezi závany zajatci pohltivše potravin alespoň na týden kupili se hned na jedné straně *Soba*, hned na druhé, až se loď kolébala jako skořápka. Žlutý Šátek přiblížil se ke mně a ukazuje na svou vesnici na břehu Point Pedro, dával mi na srozuměnou, že obrátím-li *Soba* tímto směrem a vysadím je na břeh, že oni se zato pustí do čerpání vody. V té chvíli voda v kajutě dosahovala již k pryčnám a prosakovala do ložního prádla. V podpalubí stála na stopu nad podlahou. Nicméně odmítl jsem a pozoroval jsem dle výrazu tváře Jiřího, že byl tím nemile dotčen.

„Neukážete-li trochu odvahy, vrhnou se na nás a hodí nás přes palubu,“ řekl jsem mu. „Chcete-li být v bezpečí, bude lépe, když mi dáte svůj revolver.“

„Chceme-li být v bezpečí, bude nejlépe, vysadíme-li je na břeh,“ jekal zbaběle. „Co mne se týče, nechtěl bych se utopit pro hrst špinavých Číňanů.“

„A já, co mne se týče, nepovolím hrsti špinavých Číňanů jen proto, abych se zachránil před utopením,“ odvětil jsem nakvašen.

„Takovýmto způsobem potopíte *Soba* s námi všemi,“ úpěl. „A nevidím, k čemu by to mohlo být dobré.“

„Každý dle svého vkusu,“ opáčil jsem.

Neodpověděl, mohl jsem však vidět, jak uboze se chvěje. Mezi hrozivě se chovajícími Číňany a při stoupající vodě ve člunu byl bez sebe strachem, a více než Číňanů a vody obával jsem se jeho a toho, k čemu by ho jeho strach mohl dohnat. Viděl jsem, jak vrhá toužebné pohledy na malý člunek, přivázaný na zádi, a proto, jakmile nastal na okamžik klid, přitáhl jsem člunek podél boku. Zatím co jsem se tím zabýval, jeho oči zazářily nadějí, než však ještě mohl vytušit můj úmysl, prorazil jsem slabé dno ruční sekyrkou a člunek naplnil se vodou až po roubení.

„Potopíme se, nebo poplujeme všichni společně,“ řekl jsem, „a dáte-li mi svůj revolver, docílím, že voda ze *Soba* bude v okamžiku pryč.“

„Je jich na nás příliš mnoho,“ naříkal, „nezmohli bychom je všechny.“

Obrátil jsem se k němu zády s nevolí. Lososí člun zmizel již dávno z dohledu za malým souostrovím, známým pod jménem Marinské ostrovy, a tak z této strany nebylo možno doufat v pomoc. Žlutý Šátek přistoupil ke mně přátelským způsobem, šplouchaje se vodou, stojící na podlaze. Nelíbil se mi jeho pohled. Cítil jsem, že za roztomilým úsměvem, jež nutil na svou tvář, tajil zlý úmysl. Velel jsem mu jít zpět tak příkře, že uposlechl.

„A nyní se držte pěkně opodál,“ poroučel jsem, „a hled'te, abyste se ke mně nepřiblížil!“

„A proč?“ tázal se pohněván. „Chci s vámi jen mluvit.“

„Mluvit,“ odvětil jsem trpce, neboť věděl jsem nyní, že rozuměl všemu, co se přihodilo mezi mnou a Jiřím. „O čem mluvit? Vždyť mi nerozumíte.“

Zašklebil se odporně. „Ano, rozumím vám velmi dobře. Jsem počestný Číňan.“

„Dobře,“ odvětil jsem. „Rozumíte-li mi, tak napřed vyčerpejte vodu z člunu a pak budeme spolu mluvit.“

Potrásal hlavou, ukazuje současně přes rameno na své druhy. „Nejde to, zlí Číňani, velice zlí. Myslím –“

„Zpátky!“ houkl jsem, neboť jsem postřehl, jak jeho ruka zmizela za jeho kazajkou a že jeho tělo hotoví se ke skoku.

Pobouřen vrátil se zpět do kajuty, patrně aby se poradil, jak tomu nasvědčovalo tlachání ozvavší se tam. *Sob* byl velmi hluboko ve vodě a jeho pohyby počaly být těžkopádné. Na vzedmutém moři byl by se nevyhnutelně potopil, avšak vítr zadul-li, vanul směrem od země a sotva tu a tam nějaká vlnka zčeřila hladinu zálivu.

„Myslím, že byste učinil lépe, kdybyste zamířil ke břehu,“ řekl Jiří úsečně způsobem, prozrazujícím mi, že jeho strach ho nutkal, aby se rozhodl k nějakému jednání...

„Nemyslím,“ odvětil jsem krátce.

„Já vám tak poroučím,“ řekl chvastounským hlasem.

„Dostal jsem rozkaz dopravit tyto zajatce do San Rafaela,“ zněla moje odpověď.

Mluvili jsme zvýšeným hlasem a zvuk hádky vylákal Číňany z kajuty.

„Nuže, zamíříte ke břehu?“

Tak ozval se Jiří a shledal jsem, že při tom hledím na ústí jeho revolveru – revolveru, jehož užití proti mně se odvážil, avšak v užití proti zajatcům mu bránila jeho zbabělost.

Můj mozek, jak se zdálo, byl pojednou ozářen oslepujícím jase-
sem. Celá situace, ve všech svých podrobnostech, zračila se ostrými
rasy před mýma očima – hanba, že ztratím své zajatce, ničemnost
a zbabělost Jiřího, setkání s Le Grantem a ostatními strážníky a ne-
dostatečné, jalové vysvětlení. A pak byl tu boj, jež jsem bojoval tak
úporně, vítězství, vyrvané mi z ruky právě, když jsem se domníval,
že je pevně držím. A v pozadí viděl jsem Číňany, kupící se u dveří
kajuty a šklebící se vítězně. Ne, nepůjde to.

Napřáhl jsem ruku a sklonil jsem hlavu. Prvním pohybem jsem
zdvihl ústí zbraně a druhým odklonil hlavu od směru kulky, jež

minula mne bzučíc. Jedna ruka sevřela zápěstí Jiřího, druhá chopila se revolveru. Žlutý Šátek a jeho tlupa poskočili ke mně. Značilo to – nyní, nebo nikdy. Napjal jsem všechny své síly k náhlému pohybu a mrštil jsem tělem Jiřího proti nim. Pak uskočil jsem právě tak náhle, vyrval mu revolver z prstů a zbavil ho nárazem rovnováhy. Dopadl pod nohy Žlutému Šátku, který přes něho klopýtl, a oba převalili se do otvoru, jež jsem udělal v podlaze za účelem čerpání prosakující tam vody. V příštím okamžiku ovládal jsem je již svým revolverem a divocí lovci garnátů se plížili a plazili stranou.

Já však záhy objevil, že je příliš velký rozdíl mezi tím střílet lidi, kteří útočí, a těmi, kdož nečiní nic jiného, než že odpírají prostě poslechnout. Neboť nechtěli poslechnout, když jsem jim kázal čerpat vodu. Hrozil jsem jim revolverem, oni však seděli zatvrzele v zaplavené kajutě a na její střeše a nechtěli se hnout.

Patnáct minut minulo, *Sob* klesal hlouběji a hlouběji a jeho plachta třepotala se v tišině. Avšak směrem od Point Pedro spatřil jsem, jak se u břehu tvoří na hladině tmavá čára a pohybuje se směrem k nám. Byla to bríza, již jsem tak dlouho očekával. Zavolal jsem na Číňany a ukázal jsem jim tam. Uvítili ji pokřiky. Pak jsem jim ukázal na plachtu a na vodu v *Sobu*, naznačuje jim posunky, že až vítr dostihne k plachtě, musíme se následkem prosakování vody překotit. Oni se však vyzývavě pošklebovali, vědouce, že bylo v mé moci stočit kormidlem loď přídí do větru a povolit provazec hlavní plachty, přitočit takto k větru a vyhnout se úrazu.

Byl jsem však rozhodnut. Zatáhl jsem provazec asi na stopu nebo dvě, zabočil jsem a opřev se nohama spočinul jsem zády na páce kormidla. Tím měl jsem jednu ruku volnou pro provazec, druhou pak pro revolver. Tmavá čára hnala se blíže a viděl jsem, jak Číňané hledí ze mne na ni a opět zpátky se starostí, již se jim nedařilo zatajit. Můj mozek a vůle a houževnatost stanuly nepřátelsky proti nim a otázkou bylo pouze, kdo dovede čelit hroící smrti déle a nepovolí.

Pak nás vítr uchvátil. Provazec se s rachotem napnul, ráhno se nadzdvihlo, plachta se nadmula a *Sob* se nakláněl – nakláněl stále, až se ponořilo zábradlí na závětrí, až se potopila okna kajuty a vlny zálivu počaly se přelévat na palubu. Loď naklonila se tak prudce, že muži v kabině byli vrženi na hromadu na pryčny u protější stěny, kde se svíjeli a kroutili zaplavováni vodou tak, že spodní byli nebezpečně blízko utonutí.

Vítr ještě více zesílil a *Sob* se naklonil ještě víc. Na okamžik jsem myslel, že je po něm veta, a věděl jsem, že ještě jeden takový závan a bude jistě po všem. Zatím co jsem loď udržoval v této poloze a přemítal, mám-li povolit čili nic, Číňané křičeli o milost. Myslím, že to byl nejsladší zvuk, jež jsem kdy slyšel. A pak – avšak teprve pak – ulehčil jsem lodi a povolil hlavní plachetní provazec. *Sob* vzpřimoval se velice zvolna, a když byl opět v rovnováze, byl tak zaplaven, že jsem pochyboval, lze-li jej ještě zachránit.

Číňané vrhli se však jako šílenci k podpalubí a počali čerpati vodu kbelíky, hrnkami, pánvemi a vším, co jim jen přišlo do ruky. Byl to krásný pohled – vidět, jak voda létala přes boky člunu! A když *Sob* se vynořil opět hrdě nad hladinu, hnali jsme se dále brízou svým směrem a v krajně posledním okamžiku zkřížili jsme bahniska a vepluli do úžiny.

Duch Číňanů byl zlomen a stali se tak učenlivými, že ještě než jsme se dostali k San Rafaelu, stáli již pohotově s vlečným lanem se Žlutým Šátkem v popředí. Co se týče Jiřího, byl to jeho poslední výlet s rybářskou hlídkou. Nestál o tento druh práce, vykládal a myslel, že místo příručího na břehu je pro něho dosti dobré. A my jsme byli téhož názoru.

Řecký král

Velký Alek nebyl nikdy chycen rybářskou hlídkou. Jeho chloubou bylo, že nikdo nemohl ho dostat živého a k jeho historii náleželo, že z těch četných mužů, kteří se pokusili dostat ho mrtvého, nikomu se to nepodařilo. K jeho historii náleželo také, že nejméně dva strážníci, kteří pokusili se dostat ho mrtvého, sami zemřeli. A konečně – nikdo neporušoval rybářských zákonů více systematicky a s větší rozvahou, než Velký Alek.

Nazývali ho Velkým Alekem pro jeho obrovskou postavu. Měl výšku šest stop a tři palce a tomu přiměřeně měl široká ramena a statné plece. Měl nádherné svaly, tvrdé jako ocel, a mezi rybáři kolovalo nescíslně historek o jeho úžasné síle. Byl tak odvážného a panovačného ducha, jako byl silný tělem, a z té příčiny byl široko daleko znám také ještě pod jiným jménem, totiž jako Řecký král. Rybářské obyvatelstvo skládalo se ve značné míře z Řeků, a ti hleděli na něho a poslouchali ho jako svého náčelníka. A jako jejich náčelník bojoval za ně jejich boje, hleděl, aby se jim dostávalo náležitě ochrany, bránil je před zákonem, když upadli do jeho spárů, a měl je k tomu, aby stáli druh při druhu a při něm ve strastných dobách.

Za starých dob se ho rybářská hlídka pokusila zajmout za mnohých neblahých příležitostí; nakonec se toho vzdala, takže když se proslechlo, že přijde do Benicie, toužebně jsem si přál ho spatřit. Nemusel jsem však po něm pátrat. Podle jeho smělých obyčejů první, co učinil po svém příchodu, bylo, že vypátral nás. Charley Le Grant i já byli jsme v té době pod strážníkem zvaným Carmintel a všichni tři jsme byli na *Sobu*, chystající se na nějakou výpravu, když Velký Alek vystoupil na palubu. Bylo zřejmé, že ho Carmintel zná, neboť si při setkání stiskli ruce. Velký Alek nevěnoval však pozornosti ani Charleymu, ani mně.

„Přišel jsem sem na několik měsíců chytat jesetery,“ řekl Carmintelovi.

Jeho zraky zaplály vyzývavě, když takto mluvil, a pozorovali jsme, že strážník sklopil před ním oči.

„Dobře, dobře, Aleku,“ řekl Carmintel tiše, „nebudu vás znepokojoval. Pojdte dolů do kajuty a promluvíme si o tom,“ dodal pak.

Když odešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře, Charley kývl na mne významně. Byl jsem však pouhým výrostkem, lidé a jejich způsoby byli mi ještě novými a nerozuměl jsem tomu. Charley také nic nevysvětlil, ač jsem cítil, že v celé věci není něco v pořádku.

Zanechali jsme je jejich poradě a na Charleyův návrh jsme nastoupili do našeho člunku a pustili se k starému Nábřeží parníků, kde ležela archa Velkého Aleka. Archou nazývá se obytný člun malých, avšak pohodlných rozměrů, který je rybářům na Dolní zátocě tak potřebný jako síť a jiné lodice. Oba jsme byli dychtiví vidět archu Velkého Aleka, neboť historie vypravovala, že byla jevištěm více než jedné pravidelné bitky a že je provrtána kulkami.

Našli jsme otvory po kulkách (ucpané dřevěnými zátkami a přetřené barvou), nebylo jich však tolik, jak jsem očekával. Charley pozoroval mé zklamání a smál se, pak mi na útěchu podal věrohodnou zprávu o jedné výpravě, jež sestoupila na plovoucí domov Velkého Aleka chtějíc ho zajmout, nejráději živého, v případě potřeby mrtvého. Na konci polodenního zápolení strážníci odtáhli v poškozených člunech, s jedním zabitým ze svého středu a se třemi raněnými. A když se příštího jitra vrátili s posilami, našli pouze koly, u nichž Alekova archa byla dříve přivázána, archa sama zůstala však po měsíce skryta v rákosnatých bažinách suisunských.

„Ale proč ho nepověsili pro vraždu?“ tázal jsem se. „Spojené Státy jsou přece ještě dost mocné, aby dostali takového muže do rukou spravedlnosti.“

„On se vzdal sám a postavil se před soud,“ odvětil Charley. „Stálo ho padesát tisíc dolarů, aby zvítězil, což se mu podařilo pomocí růz-

ných úskoků a nejlepších právníků v zemi. Všichni řeční rybáři na řece přispěli k té částce. Velký Alek vybíral tuto daň naprosto jako nějaký král. Spojené Státy jsou snad všemohoucí, hochu, ale potom je tu přece skutečnost, že Velký Alek je králem uvnitř Spojených Států, se svým územím a svými vlastními poddanými.“

„Ale co chcete podniknout ohledně jeho lovu jeseterů? Jistě chce lovit pomocí čínské šňůry.“

Charley pokrčil rameny. „Uvidíme co, uvidíme,“ řekl záhadně.

Nuže, čínská šňůra je úskočný přístroj, vymyšlený lidmi, jichž jméno nese. Pomocí prostého systému splávek, závaží a kotev jsou zavěšeny na vzdálenost šesti palců až stopy nade dnem tisíce udic, každá na zvláštním vlasci. Zvláštní věc na této šňůře je udice. Nemá háček, na jeho místě je obroušena do délky a vybíhá v hrot ostrý jako jehla. Tyto udice jsou od sebe vzdáleny jen na několik palců, a je-li jich takto několik tisíc zavěšeno právě nade dnem jako nějaká opona na dálku několika sáhů, tvoří hroznou překážku rybám, pohybujícím se při dnu.

Takovou rybou je jeseter, potulující se tam a ryjící kolem jako vepř, protože je také často nazýván „rybím vepřem“. Bodnut první udicí, jíž se dotkne, jeseter sebou polekaně trhne a přijde do styku s půl tuctem jiných udic. Tu počne sebou divoce házet, až dostane udici po udici do svého měkkého těla, a udice proniknuvše ho takto z různých stran, drží pevně nešťastnou rybu, až zahyne. Poněvadž žádný jeseter nemůže proniknout touto čínskou šňůrou, nazývá se tento prostředek v rybářských zákonech pastí, a poněvadž hrozí vyhubit jesetery, je zakázán rybářskými zákony jako nedovolený. A takovou šňůru zamýšlel Velký Alek, jak jsme si byli jistí, položit zde, zřejmě a patrně navzdor zákonu.

Uplynulo několik dní od návštěvy Velkého Aleka a Charley a já jsme ho měli stále na očích. Zavlekl svou archu kolem solanského pobřeží do velké zátoky u Turnerových loděnic. Věděli jsme, že zátoka je dobré místo pro jesetery a byli jsme jistí, že Řecký král

tam zamýšlí započnout své operace. Příliv kroužil do této zátoky a opět ven jako v mlýnském náhonu, že bylo možno spustit nebo vytáhnout čínskou šňůru pouze v přestávce mezi přílivem a odlivem. A tak uložili jsme si za úkol, že v takových chvílích, Charley nebo já, tam vždy se solanské hráze dohlédneme.

Čtvrtého dne ležel jsem na výsluní na boku hráze, když jsem spatřil, jak nějaký člunek opouští vzdálený břeh a směřuje do zátoky. V okamžiku měl jsem dalekohled na očích a sledoval jsem každý pohyb člunku. Byli v něm dva muži, a ačkoli to bylo na dobrou míli daleko, rozeznal jsem v jednom z nich Velkého Aleka, a ještě než se člunek vrátil ke břehu, vypátral jsem více než dost, abych věděl, že Řek položil svou šňůru.

„Velký Alek má čínskou šňůru v zátoce za Turnerovou loděnicí,“ řekl Charley Le Grant téhož dne odpoledne Carmintelovi.

Chvilkový výraz nevole mihl se strážníkovou tváří a pak řekl jaksi bezmyšlenkovitě: „Skutečně?“ A to bylo vše.

Charley hryzl si rty potlačovaným hněvem a obrátil se na patě.

„Jste rozhodnut, brachu?“ řekl mi později navečer, právě když jsme skončili omývání *Sobovy* paluby a chystali jsme se ulehnout.

Hrdlo se mi sevřelo a mohl jsem pouze přikývnout hlavou.

„Dobře tedy,“ Charleyovi se zaleskly oči odhodlaností, „chytíme Velkého Aleka sami dva – vy a já, a učiníme tak navzdor Carmintelovi. Chcete přiložit k tomu ruku? Je to tvrdý oříšek, ale můžeme to udělat,“ dodal a chvíli se odmlčel.

„Ovšem, že můžeme,“ přizvukoval jsem nadšeně.

Opakoval: „Ovšem, že můžeme,“ stiskli jsme si nato ruce a ulehli jsme na lože.

Nebyl to snadný úkol, jež jsme si uložili. Měl-li někdo být usvědčen z nezákonného rybaření, bylo nutno přistihnout ho při činu se všemi náležitostmi, svědčícími o jeho zločinu – udicemi, vlasci, rybami, a zejména i jeho osobou. To znamenalo, že musíme lapit

Velkého Aleka na širé hladině, kde může vidět náš příchod a připravit nám jedno z těch vřelých přivítání, jimiž byl tak znám.

„Není proč otálet,“ řekl Charley jednoho jitra. „Jestli se k němu dostaneme, pak to půjde snadno, nezbyvá tedy, než pokusit se o to, abychom se tam dostali. Pojdme, brachu.“

Byli jsme v lososím člunu z řeky Columbie, v témž, jehož jsme užívali proti čínským lovcům garnátů. Nastala přestávka mezi přílivem a odlivem. Plížili jsme se kolem konce solanské hráze a spatřili jsme Velkého Aleka při práci, jak vytahuje svou šňůru a odstraňuje ryby.

„Změňme svá místa,“ velel Charley, „kormidlujte přímo k zádi jeho lodi, jako byste chtěl k loděnici.“ Chopil jsem se kormidlové páky a Charley usedl na příčnou lavičku uprostřed lodi, položiv revolver blízko vedle sebe.

„Počne-li střílet,“ varoval, „ulehněte na dno a řid'te kormidlo vleže, takovým způsobem nebude vystaveno nic než vaše ruka.“

Přikývl jsem a zůstali jsme pak zticha, zatím co člun klouzal lehce po hladině a Velký Alek byl stále blíž a blíže. Viděli jsme ho již zcela jasně, jak snímal jesetery z háků a házel je do člunu, zatím co jeho soudruh vytahoval šňůru a čistil udice, vrhaje je zpět do vody. Nicméně byli jsme vzdáleni ještě pět set sáhů, když nás velký rybář přivítal.

„Hej, vy tam! Co chcete?“ zvolal.

„Jen kupředu,“ šeptal Charley, „jako byste ho neslyšel.“

Nejbližších několik okamžiků bylo plno napětí. Rybář nás dobře pozoroval, zatím co jsme se mu blížili každým okamžikem.

„Máte-li rozum, držte se zpátky!“ zvolal pojednou, jako by se rozhodl a poznal, kdo jsme a co chceme. „Neposlechnete-li, střelím po vás!“

Přiložil pušku k rameni a zamířil na mne.

„Nuže, půjdete zpět?“ poroučel.

Slyšel jsem, jak Charley zasténal nevolí. „Zabočte zpět,“ šeptal, „pro tentokráte je po všem.“

Pohnul jsem pákou kormidla a povolil jsem provazec a náš člun zabočil o pět nebo šest stupňů. Velký Alek nás pozoroval, než jsme byli z dostřelu, a pak se vrátil ke své práci.

„Kdybyste nechali Velkého Aleka na pokoji,“ řekl Carmintel, spíše drsně, Charleymu téže noci.

„Stěžoval si vám tedy, co?“ řekl významně Charley.

Carmintel se ocitl v trapných rozpacích. „Pravím vám, abyste ho raději nechali na pokoji,“ opakoval. „Je to nebezpečný muž a nevyplácí se dělat si z něho blázna.“

„Ano,“ odvětil klidně Charley. „Slyšel jsem, že se lépe vyplácí nechat ho na pokoji.“

Byla to přímá rána pro Carmintela a podle výrazu jeho tváře viděli jsme, že tála do živého, neboť bylo všeobecně známo, že Velký Alek byl právě tak ochoten podplácet, jako bojovat, a že v posledních letech více než jeden strážník přijal od něho peníze.

„Chcete snad říci,“ počal Carmintel.

Charley přerušil ho však zkrátka. „Nechci říci nic,“ řekl. „Slyšel jste, co jsem řekl, a hodí-li se to také, nuže –“

Pokrčil rameny a Carmintel hleděl na něho upřeně beze slova.

„Co potřebujeme, je dobrý nápad,“ řekl mi Charley jednoho dne, když jsme se pokoušeli přiblížit se k Velkému Alekovi za ranního šera, avšak opět bez výsledku.

A nato, po mnoho dní, mořil jsem si mozek, snaže si vymyslet nějaký vhodný způsob, jímž by mohli dva muži na volné širé hladině polapit jiného, jenž ví, jak používat ručnici, a dosud nikdy nebyl bez ní zastížen. Pravidelně, v každé přestávce mezi přílivem a odlivem, bez ostychu, směle a otevřeně za bílého dne, bylo vidět Velkého Aleka, jak vytahuje svou šňůru. A co bylo při tom obzvláště trapné, byla okolnost, že všichni rybáři, od Benicie až k Vallejo věděli, že nám s úspěchem vzdoruje. Carmintel nám také překážel, neboť dával nám stále co dělat mezi rybáři placek u San Pablo, takže jsme si mohli ušetřit jen málo času pro Řeckého krále. Avšak Charleyova

žena a děti bydlili v Benicii, proto jsme rozbili svůj hlavní stan tam a stále se tam vraceli.

„Řeknu vám, co můžeme udělat,“ řekl jsem, když několik bezvýsledných týdnů minulo; „můžeme vyčkat mezidobí mezi přílivem a odlivem, až Velký Alek prohlédne svou šňůru a vrátí se s rybami, a pak se můžeme vydat na cestu a zabavit jeho šňůru. Chci způsobit mu výlohy a ztrátu času, než by si opatřil jinou, a pak budeme hledět zabavit mu ji také. Nemůžeme-li ho polapit, můžeme mu odejmout odvahu, vidíte?“

Charley věděl a řekl, že to není zlá myšlenka. Číhali jsme na příležitost, a v nejbližším mezidobí, když Velký Alek sejmul ryby se šňůry a vrátil se na břeh, vypluli jsme v lososím člunu. Znali jsme polohu šňůry podle značek na pobřeží a věděli jsme, že se budeme bez obtíže orientovat, dostihli jsme v pravý čas k místu, kde, jak jsme mysleli, šňůra byla natažena a hodili jsme rybářskou kotvu. Majíce krátké lano u kotvy, takže sotva se dotýkala dna, táhli jsme ji pomalu, až uvázla a člun se zastavil.

„Dostali jsme ji,“ Charley zvolal. „Pojďte a chopte se toho, abychom ji dostali nahoru.“

Společně jsme vytahovali lano, až se kotva objevila i se šňůrou, která uvázla na jednom rameni. Množství vražedných háků se zalesklo, když jsme kotvu ukládali, a právě jsme se vydali na další cestu podél šňůry k jejímu konci, kde bychom mohli počít s jejím vytažením, když nás zarazil ostrý náraz na člun. Rozhlédli jsme se, neviděli jsme však nic, a vrátili jsme se ku své práci. Za okamžik nato ozval se opět podobný zvuk a roubení člunu se roztráštělo mezi Charleyovým a mým tělem.

„To vyhlíží, brachu, zcela jako kulka,“ řekl zamyšleně. „Velký Alek umí střílet i na velkou vzdálenost.“

„A užívá bezdýmného prachu,“ usuzoval, shlédnuv břeh na míli daleko. „Proto jsme neslyšeli výstřelu.“

Pohlédl jsem ke břehu, nepostřehl jsem však nikde stopy po Velkém Alekovi, jenž se bezpochyby skrýval v nějakém skalním koutě, maje nás na milost a nemilost. Třetí kulka dotkla se hladiny, zaleskla se, přelétla bzučíc naše hlavy a dopadla do vody za námi.

„Myslím, že bude lépe, necháme-li toho,“ Charley poznamenal chladně. „Co myslíte, hochu?“

Myslil jsem rovněž tak a připojil jsem, že šňůru vůbec nepotřebujeme, načež jsme odrazili a napjali plachtu. Kulky přestaly ihned a my jsme odpluli s nepříjemným vědomím, že Velký Alek se směje našemu zklamání a neúspěchu.

A nadto ještě druhého dne na rybářské hrázi, kde jsme prohlíželi sítě, uznal za vhodné smát se a šklebili se na nás a to přede všemi rybáři. Charleyova tvář zbrunátněla vztekem, avšak mimo slib, že nakonec přece jen dostane Velkého Aleka za mříže, opanoval se a neřekl nic. Řecký král se chvástal, že dosud žádná rybářská hlídka se mu nedostala na kůži a také se mu na ni nedostane, a rybáři mu přizvukovali, souhlasíce, že tomu skutečně tak jest. Počali se rozčilovat a na chvíli hrozilo to výstupem, avšak Velký Alek použil své královské moci a ukonejšil je.

Carmintel smál se Charleymu taktéž, dovoloval si sarkastické poznámky a dráždil ho tím ještě více. Charley se však nedal přivést z míry, ač mi důvěrně sdělil, že je rozhodnut polapit Velkého Aleka, kdyby na to měl obětovat zbytek svého života.

„Nevím, jak to provedu,“ řekl, „ale provedu to, jako že jsem Charley Le Grant. Žádný strach, však mi to napadne v pravou chvíli a na pravém místě.“

Vhodná myšlenka přišla skutečně včas a zcela neočekávaně. Uplynul celý měsíc a byli jsme stále na řece hned nahoře, hned dole, a pak zase nahoře – dole v zálivu, nemajíce zbytečné chvíle, kdy bychom se mohli věnovat jednomu určitému rybáři, položivšímu čínskou šňůru v zátoce u Turnerovy loděnice. Jednoho odpoledne jsme měli právě službu, když se nám – aniž bychom to tušili – na-

skytla vhodná příležitost. Objevila se v podobě bezmocné jachty, plné nemocných mořskou nemocí, a lze tedy stěží od nás očekávat, že jsme v ní rozpoznali svou příležitost. Byla to velká šalupová jachta a byla bezmocná, neboť vanul pasát téměř jako vichřice a na její palubě nebylo vhodných námořníků.

S lhostejným zájmem jsme ze Selbyovy hráze pohlíželi na neobratné manévry, mající za účel zakotvit jachtu, a rovněž tak neobratné manévry, jimiž měl být vypraven malý člun ke břehu. Velice zbědovaně vyhlízející pán v zablácených kalhotách, když by byl téměř překotil člun na vzdmutých vlnách, hodil nám lano a vylezl na hráz. Potácel se jako by se hráz pod ním točila a sdělil nám své strasti, jež byly strastmi jachty. Jediný zkušený námořník na palubě, muž, na němž všichni záviseli, byl telegramem odvolán do San Franciska a oni se pokusili pokračovat ve své cestě bez něho. Silný vítr a vzdmuté moře v zálivu svatého Pavla byly pro ně příliš mnoho, všichni se roznemohli, nikdo nic nevěděl a nic nedovedl, a tak připluli, jen aby jachtu opustili, nebo si zjednali někoho, kdo by ji dopravil do Benicie. Zkrátka víme snad o nějakých námořnících, kteří by byli ochotni dopravit jachtu do Benicie?

Charley pohlédl na mne. *Sob* kotvil stranou. Neměli jsme na hlídce právě nic na práci až do půlnoci. Při větru, jaký právě vanul, mohli bychom dopravit jachtu do Benicie v několika hodinách, tam bychom mohli strávit několik hodin na břehu a vrátit se na své místo večerním vlakem.

„Dobře, kapitáne,“ řekl Charley zoufalému sportsmanu, jenž se při tomto titulu slabě usmál.

„Jsem pouze majitelem,“ vysvětloval.

Dopravili jsme ho na palubu daleko lepším způsobem, než se dostal na břeh, a na vlastní oči jsme viděli bezmocnost cestujících. Bylo tam asi tucet mužů a žen a všichni byli příliš nemocni, než aby se ukázali vděčnými alespoň za náš příchod. Jachta se zmítala divoce po šířce, a sotvaže se nohy majitelovy dotkly paluby, rázem

se zhroutil a připojil k ostatním. Nikdo z nich nebyl s to, aby hnul rukou, a tak Charley a já, sami dva, přivedli jsme do pořádku zmotané lanoví, napjali jsme plachtu a zdvihli kotvu.

Byla to krušná výprava, byť i rychlá. Carquinezské úžiny byly jedinou směsí pěny a par a propluli jsme je divoce, při čemž hlavní plachta střídavě ztápěla své ráhno a opět je tyčila k nebesům. Cestující toho však nedbali. Nedbali vůbec ničeho. Dva nebo tři včetně majitele lodi doplazili se na zád', chvějíce se strachem, když jachta byla vlnou vynesena do výše a klesla opět do závratné hlubiny a v mezidobích jen hledali břeh dychtivými zraky. Ostatní leželi v neladu na podlaze v kajutě mezi poduškami. Tu a tam někdo z nich zasténal, většinou byli však bez života jako mrtvolky.

Když se otevřela před námi zátoka u Turnerovy loděnice, Charley zarejdoval do ní, abychom dostali klidnější vodu. Benicie byla již v dohledu a řítili jsme se k ní po vodě poměrně klidné, když nějaký člun jako skvrna počal tančit před námi, právě ve směru naší plavby. Byla doba po odlivu. Charley a já jsme na sebe pohlédli. Neozvalo se ani slovo, avšak jachta pojednou počala provádět nejpodivnější skoky, točíc se a potácejíc, jako by u kormidla byl nejzelenější ze všech amatérů. Byla to tak podívaná pro námořníka! Dle všeho nějaká zbloudilá jachta prchala divoce zátokou, jevíc tu a tam na okamžik snahu ovládnout svůj běh v zoufalém úsilí dostat se k Benicii.

Majitel zapomněl na svou mořskou nemoc již dosti dlouho, aby dovedl hledět pln úzkosti. Skvrna člunu stávala se větší a větší, až jsme mohli vidět Velkého Aleka a jeho společníka se svazkem jeseteří šňůry kolem obrtlíku, jak odpočívají po své práci a vysmívají se nám. Charley stiskl si svou námořnickou čapku na oči a já následoval jeho příkladu, ač jsem nemohl tušit myšlenky, které měl patrně na mysli a zamýšlel nyní provést.

Přihnali jsme se do stejné čáry s člunem tak blízko, že jsme mohli slyšet ve větru hlasy Velkého Aleka a jeho pomocníka, jak na nás

křičeli se vším opovržením, jež námořník odborník cítí k amatérům, zejména když amatéři dělají ze sebe blázny.

Řítili jsme se dále kolem rybářů a nic se nestalo. Charley se ušklíbl nad zklamáním, jež viděl na mé tváři a pak houkl:

„Stůj u hlavního provazce, abys přehodil plachtu!“

Otočil silně kormidlem a jachta zavířila poslušně kolem. Hlavní provazec splihl, ale pak mihl se jako střela nad našimi hlavami za ráhnem a s rachotem se napjal. Jachta se naklonila na bok téměř až k hrotům ráhna a od nemocných pocestných se ozval veliký nárek, když se převalili přes podlahu kajuty jako směs těl a nakupili se na pryčnách na druhé straně.

Neměli jsme však čas se jimi zabývat. Jachta dokončila manévra a zamířila do větru s přehozenými plachtami a vzpřímila se do rovnováhy. Řítili jsme se stále ještě kupředu a člun byl nám právě v cestě. Viděl jsem, jak se Velký Alek potopil do vln a jeho pomocník skočil na naši čelen. Pak nastal náraz, jak jsme najeli na člun a řada dunivých zvuků, jak se vlekl pod naším dnem.

„To ho připraví o jeho ručnici,“ slyšel jsem, jak Charley mručí, skočiv při tom na palubu, aby se rozhlédl po Velkém Alekovi někde za zádi.

Vítr a vlny rychle zastavily náš pohyb kupředu a počali jsme se šinout zpátky přes místo, kde byl člun. Černá hlava a osmahlá tvář Velkého Aleka vynořila se na dosah ruky, a nemaje podezření a zlobě se nad tím, co pokládal za nemotornost amatérských lodníků, byl vytažen na naší palubu. Byl bez dechu, neboť ponořil se hluboko a zůstal tam dlouho, chtěje se vyhnout našemu ponoru.

V příštím již okamžiku k úžasu a pobouření majitele, Charley měl pod sebou Velkého Aleka na podlaze paluby a já jsem mu pomáhal svázat i ho plachetními ouvazky. Majitel poskakoval rozčilen kolem, žádaje vysvětlení, avšak v téže době soudruh Velkého Aleka připlazil se na záď a vyhlížel bázně přes zábradlí. Charleyova ruka mihla se rychle, zasáhla ho a ten muž dopadl na záda vedle Velkého Aleka.

„Více provazů!“ houkl Charley a já si pospíšil mu je opatřit.

Porouchaný člun kymácel se zvolna nedaleko nás na návětrné straně a já jsem se zabýval plachetními provazci, zatím co Charley chopil se kormidla a nařídil běh lodi k němu.

„Tito dva muži jsou staří darebové,“ vysvětloval pohněvanému majiteli, „a jsou to nejzatvrzelejší porušovatelé rybářských zákonů. Viděl jste je lapeny při činu a čekejte, že budete obeslán jako svědek, až dojde k soudnímu líčení.“

Zatím zabočil ke člunu, který byl odtržen od rybářské šňůry, jejíž kus byl vlečen za ním. Charley vytáhl asi čtyřicet až padesát stop s mladým jeseterem, visícím ještě ve spleti ostrých háků, uřízl tento kus šňůry svým nožem a hodil jej na palubu vedle zajatců.

„A zde je důkaz číslo jedna,“ pokračoval Charley. „Prohlédněte si jej pečlivě, abyste mohl potvrdit jeho totožnost v soudní síni, pokud jde o čas a místo zabavení.“

A pak vítězoslavně, bez dalšího nemotorného zmítání se na vlnách pluli jsme k Benicii s Řeckým králem pevně svázaným na palubě, po prvé, kdy se stal ve svém životě zajatcem rybářské hlídky.

Výprava na lupiče ústřic

Myslím, že Charley Le Grant i já jsme se shodli vždy v tom, že ze všech rybářských strážníků, pod nimiž jsme v různých dobách sloužili, byl nejlepší Neil Partington. Nebyl ani nepoctivý, ani zbabělý, a ačkoli požadoval od nás přesnou poslušnost, když jsme byli ve službě, byly naše vzájemné styky družně přátelské a dovoloval nám volnost, na níž jsme jinak nebyli zvyklí, jak tato povídka ukáže.

Neilova rodina žila v Oaklandu, ležícím na Dolním Zálivu, ne více než šest mil přes vodu směrem od San Franciska. Jednoho dne, když projížděl a slídl mezi čínskými lovci garnátů, dostal zprávu, že jeho žena je těžce nemocná, a než uplynula hodina, valil se *Sob* již k Oaklandu, poháněn úpornou severozápadní brízou. Připluli jsme k Oaklandské zátocce a zakotvili jsme, v následujících dnech pak, zatímco Neil byl na břehu, jsme přivedli do pořádku *Sobovo* lanoví, přeložili jsme přítěž, očistili boky a přivedli šalupu do náležitě podoby.

Když to vše bylo hotovo, nevěděli jsme, co s časem. Neilova žena byla nebezpečně nemocná a dalo se očekávat, že si poleží ještě nějaký týden, než bude krize překonána. Charley a já jsme se toulali loděnicí a uvažovali jsme, co bychom měli dělat – tak jsme přišli k loďstvu určenému pro lov ústřic a ležícímu u oaklandské městské hráze. Většinou byly to pěkné, úhledné čluny, zařízené na rychlou plavbu a špatnou pohodu. Usedli jsme na svahu hráze a prohlíželi si je.

„Dobrý lov, tuším,“ řekl Charley a ukazoval na hromady ústřic, roztríděné dle trojí velikosti a ležící na palubách člunů.

Podomní obchodníci zajížděli se svými vozíky k okraji hráze a ze smlouvání, jež pak nastalo, poznal jsem prodejnou cenu ústřic.

„Ten člun má na palubě zboží nejméně za dvě stě dolarů,“ počítal jsem. „Rád bych věděl, jak dlouho trvalo, než je vylovil.“

„Tři nebo čtyři dny,“ odvětil Charley. „Není to špatná mzda pro dva muže – každému pětadvacet dolarů denně.“

Člun, o němž jsme mluvili, *Duch*, ležel právě pod námi. Jeho mužstvo sestávalo ze dvou mužů. Jeden byl chlapík malé tlusté postavy, širokých plecí s pozoruhodně dlouhýma rukama jako gorila, kdežto druhý byl vytáhlý a souměrné postavy, s jasně modrýma očima a hřívou černých vlasů. Tato kombinace vlasů a očí byla tak neobyčejná a nápadná, že Charley a já zůstali jsme při něm o něco déle, než jsme zamýšleli.

A dobře, že jsme tak učinili. Statný starší pán, s chováním zámožného obchodníka a rovněž tak oděný, přišel a stanul vedle nás, hledě dolů na palubu *Duchovu*. Zdál se být pohněván, a čím déle tam hleděl, tím hněvivějším byl.

„To jsou mé ústřice,“ řekl posléze. „Vím, že to jsou mé ústřice. Vyloupili jste moje ložiska dnes v noci a ukradli jste mi je.“

Vytáhlý i sražený muž na *Duchu* vzhlédli nahoru.

„Haló, Taft,“ řekl sražený s nestydatou důvěrností. (Mezi lodníky zálivu dostalo se mu přezdívky Stonožka se zřetelem na jeho dlouhé ruce.) „Haló, Taft,“ opakoval s toutéž nestoudností, „co to tam pořád bručíte?“

„Moje ústřice to jsou – o tom mluvím. Ukradli jste mi je z mých ložisek.“

„A vy to víte, co?“ byla posměšná odpověď Stonožky. „Řekněme, že poznáte své ústřice, jak se na ně jen podíváte, co?“

„Nu, jak věci rozumím,“ vložil se do toho onen vytáhlý, „ústřice jsou ústřice a jsou všechny stejné v celém zálivu a na celém světě, takové to je. Nechceme se s vámi hádat, pane Taft, ale chtěli bychom, abyste neříkal, že jsou to vaše ústřice a že jsme zlodějové a lupiči, dokud to nebudete moci dokázat.“

„Vím, že jsou moje, vsadil bych na to svůj život!“ funěl pan Taft.

„Dokažte to,“ vyzýval vytáhlý, který, jak jsme pak zvěděli, byl znám jako Sviňucha pro svou podivuhodnou dovednost v plování.

Pan Taft pokrčil bezradně rameny. Ovšem že nemohl dokázat, že ústřice jsou jeho, jakkoli jist si tím byl.

„Dal bych za to tisíc dolarů, kdybych vás dostal za mříž!“ zvolal. „Dal bych padesát dolarů za každého z vás tomu, kdo by vás lapil a usvědčil!“

Řev smíchu ozval se z různých člunů, neboť ostatní piráti naslouchali rozmluvě.

„Ústřice stojí za více,“ podotkl Sviňucha suše. Pan Taft otočil se nevrle na patách a odcházel. Charley pozoroval úkosem, kudy jde. O několik minut později, když pán zmizel za rohem, Charley zvolna povstal. Následoval jsem ho a loudali jsme se opačným směrem, než šel pan Taft.

„Pojď, rychle!“ šeptal Charley, když jsme zmizeli z dohledu lodníků.

Změnili jsme ihned svůj směr, zahýbali jsme kolem rohů, probíhali jsme sem tam postranními ulicemi, až podstatná postava pana Tafta vynořila se před námi.

„Chci s ním promluvit o té odměně,“ vysvětloval Charley, zatím co jsme doháněli vlastníka ústřicových ložisek. „Neil se tu zdrží nějaký týden a mohli bychom zatím zcela dobře spolu něco podniknout. Co tomu říkáte?“

„Ovšem, ovšem,“ řekl pan Taft, když se mu Charley představil a vysvětloval mu svou záležitost. „Ti zlodějové mne okrádají každoročně o tisíce dolarů a byl bych rád, kdybych jim to překazil za každou cenu – ano, pane, za každou cenu. Jak jsem řekl, dal bych padesát dolarů za hlavu a ještě by to bylo laciné. Vydrancovali má ložiska, odstranili mé značky, postrašili mé hlídače a loňského roku jednoho z nich zabili. Nemohl jsem jim to dokázat. Vše se sběhlo za černé noci. Měl jsem v rukou jen mrtvého hlídače, avšak žádný důkaz. Detektivové nezmohli nic. Nikdo s těmi chlapy nic nesvedl. Nikdy se nám nepodařilo lapit některého z nich. Povídám proto, pane – jakže se jmenujete?“

„Le Grant,“ odvětil Charley.

„Povídám tedy, pane Le Grante, že jsem vám velice vděčen za pomoc, již mi nabízíte. A bude mne těšit, velice těšit, pane, budu-li vám moci být nápomocen každým způsobem. Moji hlídači a čluny jsou k vašim službám. Navštivte mne kdykoli v mých kancelářích v San Francisku nebo mi telefonujte na mé útraty. A nebojte se žádných vydání. Budu hradit vaše výlohy, ať jsou jakékoli, pokud jen budou účelné. Situace stává se již zoufalou a musí se něco stát, aby bylo rozhodnuto, patří-li ta ústřicová ložiska mně, nebo tlupě těch darebáků.“

„Nu a nyní vyhledáme Neila,“ řekl Charley, když doprovodil pana Tafta k vlaku do San Franciska.

Nejen, že Neil Partington nekladl žádné překážky našemu dobrodružství, nýbrž byl nám ještě pokud možno nejvíce nápomocen. Charley a já jsme nevěděli o chovu ústřic nic, kdežto jeho hlava byla v tomto směru skutečným naučným slovníkem. Mimo to asi tak za hodinu dovedl nám přivést nějakého sedmnácti nebo osmnáctiletého řeckého hochy, jenž se vyznal křížem krážem ve všech tajnostech lupičství ústřic.

Na tomto místě mohl bych se také zmínit o tom, že my jsme byli při rybářské hlídce do jisté míry volnými kořistníky. Kdežto Neil Partington, jenž byl skutečným strážníkem, dostával pravidelné služné, Charley a já, jsouce pouhými podstrážníky, dostávali jsme pouze to, co jsme vydělali – to jest jistý podíl na pokutách, uložených usvědčeným přestupníkům rybářských zákonů. Mimo to dostalo se nám odměn, jichž jsme si zasloužili svým způsobem. Nabídli jsme Partingtonovi podíl na všem, co dostaneme od pana Tafta, avšak strážník nechtěl o tom ani slyšet. Byl jen velice rád, jak řekl, že může poskytnout příležitost k výdělku nám, kteří jsme pro něho již tolik udělali.

Drželi jsme válečnou poradu a zosnovali jsme následující plán. Naše tváře byly neznámé na Dolním Zálivu, ježto však *Sob* byl velmi

dobře znám jako šalupa rybářské hlídky, řecký hoch, jménem Nicolas, a já jsme se měli plavit na nějaké lodici nevinného vzezření dolů k Chřestovému Ostrovu a připojit se k loďstvu lupičů ústřic. Zde, podle Nicolasova popisu ložisek a způsobu, jakým lupičství se provozovalo, bylo nám možno přistihnout lupiče při činu, když kradli ústřice, a současně je polapit a zajmout. Charley se měl zdržovat na břehu s hlídači pana Tafta a houfem policejních strážníků, aby nám pomohli v pravý čas.

„Vím právě o jednom člunu,“ řekl Neil ke konci rozhovoru, „je to stará šalupa na rozsypání, leží právě nahoře u Tiburonu. Vy a Nicolas dostanete se tam na prámu, najmete ji za babku a plujte přímo k ložiskům.“

„Mnoho štěstí, hoši,“ řekl, když se s námi za dva dny nato loučil. „Pamatujte, že jsou to nebezpeční lidé, a buďte proto opatrní.“

Nicolasovi a mně se podařilo najmout šalupu velmi lacino, avšak když jsme ji připravovali k plavbě, usoudili jsme se smíchem, že je ještě starší a zchátralejší, než jak ji Neil líčil. Byla to velká lodice s plochým dnem a širokou záďí, vystrojená jako šalupa, s prasklým stěžněm, vetším lanovím, potřhanými plachtami, prohnitou výzbrojí, neohrabaná k ovládnutí a zapáchala ohavně uhelným dehtem, kteroužto zvláštní látkou byla natřena od předku na záď a od kajutové střechy až k podpalubí. A vrchol všeho – po celé její délce na obou stranách bylo namalováno velkými bílými písmeny *Dehtová Markétka*.

Byla to směšná plavba, byť i beze všech příhod z Tiburonu ke Chřestovému Ostrovu, kam jsme se dostali odpoledne příštího dne. Lupiči ústřic, loďstvo asi o tuctu šalup, leželo tam na kotvách na tak zvaných „Opuštěných ložiskách“. *Dehtová Markétka* veplula prosáklá vodou do jejich středu hnána lehkou brízou odzadu a všichni se nahrnuli na paluby, aby si nás prohlédli. Nicolas i já jsme vystihli dobře povahu této lodní trosky a řídili jsme ji co nejnemotorněji.

„Copak to je?“ ozval se někdo.

„Pokřti ji a bude tvá!“ zvolal druhý.

„Vsadil bych se, že je to stará Archa Noe!“ posmíval se Stonožka s paluby *Duchovy*.

„Hej, vy tam na té rychlolodi!“ houkl jiný dareba. „Z kterého jste přístavu?“ –

Nedbali jsme žertů, nýbrž počínali jsme si, jako bychom byli ještě zelení a jako by *Dehtová Markétka* vyžadovala veškeré naší pozornosti. Nařídil jsem ji hezky na návětrnou stranu *Duchovu* a Nicolas běžel na příď spustit kotvu. Na první pohled to od něj bylo břídíloství, způsobil, že se řetěz zamotal a překážel kotvě, že nemohla dosáhnout dna. A na pohled jsme byli oba, já i Nicolas, hrozně rozčilení a snažili se uvést to do pořádku. Na každý způsob oklamali jsme úplně piráty, kterým naše nesnáze působily velký požitek.

Řetěz však zůstal zamotán a uprostřed posměšných rad všeho druhu hnali jsme se dále a najeli jsme na *Ducha*, jehož čelní stěžeň narazil ze strany na naši hlavní plachtu a vytrhl v ní díru velkou jako vrata stodoly. Stonožka i Sviňucha se na palubě ohýbali záchvaty smíchu a nechali nás, abychom se z toho dostali, jak nejlépe umíme. Podařilo se nám to naším, naprosto nenámořnickým způsobem, a rovněž jsme konečně rozmotali řetěz své kotvy, jež jsme uvolnili asi na tři sta stop. Měli jsme pod sebou pouze deset stop vody a tak by *Markétce* bylo bývalo možno kymáčet se v kruhu o průměru šest set stop, v kterémžto kruhu by byla narazila alespoň do polovice loďstva.

Lupiči ústříc kotvili pohodlně pospolu na krátké kotvě, ježto pohoda byla příznivá a vytýkali nám hlučně naši nevědomost, když jsme chtěli použít kotevního řetězu na takovou neodůvodněnou délku. A nejenže nám ji vytýkali, nýbrž přinutili nás také, že jsme zkrátily řetěz všeho všudy na třicet stop.

Vzbudili jsme v nich dostatečně dojem o své neobratnosti a nevědomosti, a tak jsme se, Nicolas i já, uchýlili do kajuty, abychom si blahopřáli a uvařili něco k obědu. Sotvaže jsme dojedli a umyli nádobí, když nějaký člun narazil na bok *Markétčin* a na palubě zaduněly těžké kroky. Pak objevila se na schodišti hrubá tvář Sto-

nožky a hned nato sestoupil do naší kajuty následován Sviňuchou. Ještě než usedli na pryčnu, přiblížil se další člun a opět jiný a jiný, až celé loďstvo mělo své zástupce ve shromáždění v naší kajutě.

„Kde jste šlohli ty staré necky?“ tázal se nějaký zavalitý, vlasatý chlapík se surovým pohledem a rysy Mexikána.

„Nešlohli jsme je,“ odpověděl Nicolas, přizpůsobuje se jeho způsobům a používaje jeho myšlenky, že jsme *Markétku* ukradli. „A i kdybychom ji šlohli, co z toho?“

„Nu, nelíbí se mi váš vkus, jinak nic,“ šklebil se Mexikán. „Shnil bych raději někde na břehu, než bych si vybral takovou nemotornou díži, která chce jít vždycky podle své hlavy.“

„Jak jsme to mohli vědět dřív, než jsme ji zkusili?“ Nicolas se tázal tak nevinně, že tím vzbudil výbuch smíchu.

„A jak chytáte ústřice?“ spěchal s otázkou. „Rádi bychom si jich taky naložili, proto právě jsme přišli, pro ústřice.“

„A k čemu je chcete?“ vyptával se Sviňucha.

„Nu, pro své známé, to se ví,“ opáčil Nicolas. „Však vy to také jinak neděláte, myslím.“

To vyvolalo nový smích a podle toho, jak se naši hosté rozjařili, viděli jsme, že nemají nejmenší podezření o našich osobách a úmyslech.

„Neviděl jsem vás nedávno na hrázi v Oaklandu?“ tázal se mne náhle Stonožka.

„Ano,“ odvětil jsem směle chytaje býka přímo za rohy. „Díval jsem se na vás, jací jste chlapíci, a přemýšlel jsem, máme-li také jít na ústřice nebo ne. Je to dobrý výdělek, myslím, a tak jsme se na to také dali. Tedy,“ spěchal jsem připojit, „nemáte-li nic proti tomu.“

„Řeknu vám něco,“ odpověděl, „a sice, že se musíte sebrat a opatřit si lepší člun. Nechceme, aby nám tu dělala ostudu takováhle škatule. Rozumíte?“

„To se ví,“ řekl jsem. „Jen co prodáme ústřice, tak se dáme teprve do pořádku.“

„A ukáže-li se, že jste hoši jaksepatří,“ pokračoval. „Dobrá, můžete se držet s námi. Jinak ale,“ zde se jeho hlas stal přísným a výhružným, „jinak ale bude s vámi zle, rozumíte?“

„Zajisté,“ odvětil jsem.

Po této a jiných ještě výstrahách a radách podobného druhu rozmluva stala se všeobecnou a zvěděli jsme, že ložiska mají být vykradena ještě téže noci. Když se vraceli do svých člunů, asi tak po hodině, zvali nás, abychom se s nimi zúčastnili drancování, a ujišťovali nás, že čím nás bude více, tím veseleji to půjde.

„Všiml jste si toho sraženého chlapa, vyhlížejícího jako Mexikán?“ tázal se Nicolas, když odešli na své šalupy. „Je to Barchi, z družiny svobodných lovců, a ten chlapík, který s ním přišel, je Skilling. Pustili je právě oba na záruku pěti tisíc dolarů.“

Slyšel jsem už dříve o družině svobodných lovců, tlupě ničemů a zločinců, ohrožujících okolí Oaklandu, v nichž dvě třetiny se zpravidla nacházely ve státních vězeních pro různé zločiny, od křivé přísahy a falšování voleb až k vraždě.

„Nejsou to řemeslní lupiči ústřic,“ pokračoval Nicolas. „Přišli sem právě jen tak namátkou, protože si chtějí vydělat pár dolarů. Musíme si dát dobrý pozor.“

Seděli jsme na palubě a probírali podrobnosti svého plánu. Minula již jedenáctá hodina, když jsme zaslechli rachot vesel ve člunu směrem, kde ležel *Duch*. Přitáhli jsme vlastní člun, hodili do něho několik pytlů a veslovali jsme k ostatním. Našli jsme tam všechny pohromadě, neboť se rozhodli vyloupit ložiska rukou společnou a nerozdílnou.

K svému překvapení jsem shledal pouze stopu vody na místě, kde jsme zakotvili na hloubce deseti stop. Byla právě doba velkého červnového odlivu za úplňku měsíce, a ježto odliv měl trvat ještě půl druhé hodiny, věděl jsem, že naše kotviště bude na suchu, než odliv přestane.

Ložiska pana Tafta byla na tři míle odtud a dlouho jsme veslovali mlčky za ostatními čluny, při čemž se naše vesla ustavičně dotýkala dna a chvílemi jsme dokonce uvázli. Posléze jsme se dostali na měkké bahno, kryté vodou ne více než na dva palce – což člunům již nestačilo. Avšak stále jsme postupovali, neboť piráti byli ihned z člunů a strkali a vlekli své lodice s plochými dny dál.

Měsíc v úplňku byl chvílemi zatemněn hustými mraky, ale piráti sledovali svou cestu se znalostí, opírající se o dlouholetou zkušenost. Asi po půl míli bahna jsme přišli do hlubokého koryta, jímž jsme veslovali. Po obou stranách kupily se hromady prázdných lastur mrtvých ústřic. Posléze dostali jsme se k prvním ložiskům. Dva muži na nějaké mělčině na nás volali a vyzývali nás, abychom se vzdálili. Avšak Stonožka, Sviňucha, Barchi a Skilling se ujali vedení a následování všemi ostatními, nejméně třiceti muži asi v patnácti člunech, veslovali přímo k hlídačům.

„Uděláte lépe, uklidíte-li se odtud,“ řekl Barchi hrozebně, „nebo do vás navrtáme tolik děr, že byste neplavali ani v sirupu.“

Hlídači moudře ustoupili před přesilou a veslovali se svým člunem korytem směrem, kde byl asi břeh. Ostatně již předem bylo v jejich plánu nám ustoupit.

Vytáhli jsme přídě svých člunu na pobřeží rozsáhlé mělčiny a všichni jsme se rozběhli a počali sbírat do svých pytlů. Chvílemi protrhly se mraky před tváří měsíce a mohli jsme zcela dobře rozeznat i velké ústřice. Téměř v okamžiku byly pytle plné. Donesli jsme je ke člunům, kde vzali jsme opět jiné. Nicolas a já jsme se často a dychtivě vraceli ke člunům se svým malým nákladem, ale vždycky jsme tam našli některého z pirátů přicházet nebo odcházet.

„Nevadí,“ řekl Nicolas, „není naspěch. Protože sbírají stále dál a dále, trvalo by pak dlouho, než by donesli kořist ke člunům, postaví proto plné pytle a seberou je teprve, až začne příliv a čluny k nim budou moci plout blíž.“

Uplynula plná půlhodina a počal proudit příliv, když se sběhla následující věc. Zanechali jsme lupiče při jejich práci a přikradli se zpět ke člunům. Bez hluku svezli jsme jeden po druhém na vodu a svázali jsme je v jakési podivné loďstvo. Právě když jsme odstrkávali poslední člun, svůj vlastní, přišel k nám jeden z mužů. Byl to Barchi. Jeho bystré oko prohlédlo jedním pohledem stav věci a přiskočil k nám, zbavili jsme se ho však mocným odrazem, takže dopadl do vody, jež se zavřela nad jeho hlavou. Sotvaže se postavil opět na nohy, počal křičet na poplach.

Veslovali jsme ze všech sil, šlo to však zvolna, když jsme měli tolik člunů ve vleku. Z mělčiny se ozvala bambitka, druhá, třetí a pak počala zcela pravidelná střelba. Kulky dopadaly těsně kolem nás, avšak hustá mračna zakryla měsíc a v nastalém temnu to byla střelba pouze nazdařbůh. Zasažení jsme mohli být jen čirou náhodou.

„Kdybychom tak měli parní člun,“ vzdychl jsem si.

„Raději kdyby měsíc zůstal zahalen,“ vzdychl si Nicolas.

Šlo to pomalu, ale každý úder vesel nesl nás dále od mělčiny a blíže ke břehu, až posléze střelba odumřela, a když se měsíc opět objevil, byli jsme příliš daleko, než abychom byli v nebezpečí. Zkrátka nato ozvali jsme se na znamení ze břehu a dva čluny, každý hnán třemi páry vesel, přihnaly se k nám. Vítaná Charleyova tvář nakláněla se nad námi, tiskl nám ruce a volal: „Oh, miláčkové, oh, miláčkové! Oh, moji drazí hoši!“

Když jsme dostali své loďstvo ke břehu, Nicolas, já a jeden z hlídačů vypluli jsme na strážní lodici s Charleyem na zádi. Druhé dva strážní čluny nás následovaly, a ježto měsíc jasně svítil, vypátrali jsme snadno lupiče ústřic na jejich osamělé mělčině. Když jsme se jim blížili, přivítali nás praskotem ze svých revolverů. Ihned jsme ustoupili z dostřelu.

„Máme dost času,“ řekl Charley. „Příliv počíná rychle proudit, a až jim dosáhne po krk, ztratí chuť k dalšímu boji.“

Opřeni o svá vesla čekali jsme tudíž, až příliv vykoná svou práci. Nesnáž pirátů záležela v následujícím: následkem silného odlivu se nyní příliv řítil jako v mlýnském náhonu a bylo i nejsilnějšímu plavci na světě naprosto nemožno plout proti němu tři míle k šalupám. Mezi piráty a břehem jsme byli my a bránili jsme jim uniknout tímto směrem. Z druhé strany vody nad mělčinou kvapem přibývalo a bylo otázkou jen několika málo hodin, kdy jim půjde nad hlavu.

Bylo překrásné bezvětrí. V nádherném bílém měsíčním svitu pozorovali jsme je svými nočními dalekohledy a vypravovali jsme Charleymu o *Markétčině* cestě. Nastala jedna hodina po půlnoci, přišla druhá hodina a piráti kupili se na nejvyšší mělčině po pás ve vodě.

„Nyní je vidět cenu dobré myšlenky,“ Charley řekl. „Taft namáhal se po léta dostat se jim na kůži, pustil se však do toho plnou silou jako býk a zklamal se. Nyní my jsme užili svého mozku...“

V tom okamžiku zaslechl jsem sotva slyšitelné zašplouchání vody a dávaje rukou znamení k tichu, obrátil jsem se a postřehl jsem, jak se voda lehce rozčeřila a jak se na hladině šířil rozvlněný kruh. Nebylo to dál než na padesát stop od nás. Ztišili jsme se úplně a čekali jsme. Za minutu rozdělila se voda o šest stop dál a v měsíčním svitu objevila se černá hlava a bílé plece. Ozvalo se zasupění úžasu, prudké oddechnutí a hlava i plece zmizely.

Udělali jsme několik temp vesly a dali jsme se nést proudem. Čtyři páry očí slídily na vodní hladině, avšak ta se již nerozčeřila a nikde ani stopy po černé hlavě a bílých plecích.

„Je to Sviňucha,“ řekl Nicolas. „Potřebovali bychom světla jasného dne, abychom ho vyslídili.“

Ve čtvrt na tři piráti dávali najevo první známky svého ochabnutí. Zaslechli jsme volání o pomoc, neklamný hlas Stonožčin. V té chvíli jsme již nebyli terčem jejich střelby a veslovali jsme blíž. Stonožka byl skutečně v nebezpečném stavu. Pouze hlavy a ramena jeho ničemných společníků ukazovaly se nad vodou, jak se vzpírali proudu,

zatím co jemu nedosahovaly již nohy ke dnu a držel se na povrchu pomocí svých druhů.

„Nuže, hoši,“ Charley řekl bodře, „dostali jsme vás a už nám neutečete. Chcete-li dělat nějakou hloupost, necháme vás tu a moře si to již s vámi spraví. Chcete-li však být hodní, vezmeme vás na palubu, jednoho po druhém, a zachráníme vás. Co tomu říkáte?“

„Budiž,“ ozvalo se chraplavým sborem mezi jejich jektajícími zuby.

„Tedy jeden po druhém a ten nejmenší napřed.“

Stonožka se měl dostat na palubu první a šel ochotně, ač chtěl něco namítat, když mu strážník dával na ruce pouta. Pak byl vytažen Barchi, ochablý a zesláblý vodou. Když jsme jich měli deset ve svém člunu, vrátili jsme se a druhý strážní člun počal nakládat. Třetí pak přijal pouze devět zajatců – celkem lov dvaceti devíti.

„Nedostali jste Sviňuchu,“ Stonožka se ozval vítězoslavně, jako by jeho uniknutím byl náš úspěch tak podstatně zeslaben.

Charley se usmál. „Viděli jsme ho však přece, jak funěl ke břehu jako udýchaný vepř.“

Byla to tichá, třesoucí se tlupa lupičů, již jsme odváděli po břehu ke kolně. V odpověď na Charleyovo zaklepání se dveře otevřely dokořán a milá vlna teplého vzduchu zavanula nám odtamtud vstříc.

„Zde si můžete vysušit šaty, hoši, a dostanete trochu horké kávy,“ oznamoval Charley, když se tam nahrnuli.

A tam zkroušeně seděl u ohně s kouřícím hrnkem v ruce Sviňucha. Nicolas a já jsme pohlédli současně na Charleye, který se vesele usmál.

„To vše dělá myšlenka,“ řekl. „Hledíte-li na něco, musíte se dívat ze všech stran, nebo jinak to k ničemu nevede. Věděl jsem, že je tam břeh, a tak jsem tam nechal několik strážníků, aby se tam poohlédli, to je vše.“

Obléhání „Lancshireské Královny“

Naší snad nejkrušnější příhodou na rybářské hlídce bylo, když jsme – Charley Le Grant a já – obléhali po dva týdny velkou čtyřstěžňovou anglickou loď. Než jsme s tím byli hotovi, stalo se to čistě matematickým úkolem a pouhou náhodou jsme dostali do rukou prostředek, jenž přivodil zdárné zakončení.

Po své výpravě proti lupičům ústřic vrátili jsme se do Oaklandu, kde uplynuly další dva týdny, než žena Neila Partingtona byla mimo nebezpečí a na cestě k zotavení. Celkem trvalo tudíž plný měsíc, než jsme obrátili *Sobovu* příď opět k Benicii. Když je kočka pryč, myši si hrají, a za ty čtyři neděle se rybáři stali až příliš smělymi při porušování zákona. Když jsem míjeli Point Pedro, postřehli jsme mnoho známek činnosti lovců garnátů, a když jsme dospěli do zálivu San Pablo, zpozorovali jsme, jak daleko široko roztroušené loďstvo rybářských člunů Dolního Zálivu rychle naložilo své sítě a napjalo plachty.

To bylo dost podezřelé, abychom začali pátrat, a první a jediný člun, na jehož palubu se nám podařilo vstoupit, nám podal důkaz, že bylo užíváno sítě zákonem zakázaných. Zákon nepřipouštěl totiž hustší sítě při lovu placek, než která měřila sedm a půl palce mezi jednotlivými uzly, kdežto tato síť měřila pouze tři palce. Bylo to příliš zjevné porušení pravidel a oba rybáři byli ihned zatčeni. Neil Partington vzal si jednoho z nich, aby mu pomohl obsluhovat *Soba*, kdežto Charley a já jsme se pustili kupředu s druhým v polapeném člunu.

Avšak loďstvo lovivší placky zamířilo směrem ke břehu Petalomy v divém úprku a po zbytek své cesty zálivem San Pablo jsme vůbec žádné rybáře již nezahlédli. Náš zajatec, osmahlý, bradatý Řek, seděl ponuře na své síti, zatímco my jsme řídili jeho lodici. Byl to

nový lososí člun z řeky Columbie, patrně na své první výpravě, a konal znamenitě službu. Avšak i když Charley jej obdivoval a chválil, náš zajatec odpíral promluvit nebo věnovat nám svou pozornost. Považovali jsme ho tedy záhy za zcela nespolečenského chlapíka.

Projeli jsme Carquinezskou úžinou, zabočili do zátoky u Turne-rovy loděnice a chtěli jsme se dostat na klidnější vodu. Zde leželo několik anglických ocelových plachetních lodí, čekajících na sklizeň pšenice; a zde, zcela neočekávaně, přesně na témž místě, kde jsme polapili Velkého Aleka, přišli jsme na dva Italy v člunu, v němž byla úplná „čínská“ šňůra na jesetery. Překvapení bylo vzájemné a měli jsme je v hrsti, ještě si to oni nebo my uvědomili. Charley měl sotva čas zabočit do větru a zamířit k nim. Já běžel na příď a hodil jsem jim lano s rozkazem, aby je přivázali. Jeden z Italů ovinul je kolem obrtlíku, kdežto já si pospíšil zatím podkasat naši velkou přední plachtu. Když to bylo hotovo, lososí člun zamířil zpět, tlač se těžce na loďku.

Charley postoupil a chtěl přestoupit k nim na palubu, zatím však co jsem je já přitahoval lanem k našemu boku, Italové odhodili druhý konec lana, a kdežto my jsme se pojednou ocitli v závětrí, oni nasadili dva páry vesel a hnali svou lehkou lodici přímo do větru. Tento manévr nás na okamžik znepokojil, neboť ve svém velkém a těžce naloženém člunu měli jsme málo naděje, že bychom je mohli dohonit vesly. Avšak náš zajatec přispěl nám neočekávaně ku pomoci. Jeho černé oči chtivě zaplály a tvář zbrunátněla tajemným rozčilením, když poskočil jedním skokem kupředu a napjal plachtu.

„Slyšel jsem vždy, že Řekové nemilují Taliány,“ smál se Charley a běžel dozadu ke kormidlu.

A nikdy ve svém životě jsem neviděl, že by byl někdo tak odhodlaný polapit jiného, jako byl náš zajatec při honbě, jež pak následovala. Jeho oči v pravém slova smyslu poskakovaly a nozdry se mu chvěly a šířily naprosto neobyčejným způsobem. Charley řídil kormidlo, zatím co on obstarával plachetní provazec, a ačkoli

Charley byl rychlý a hbitý jako kočka, Řek sotva dovedl opanovat svou netrpělivost.

Italové byli odříznuti od břehu, který byl k nejbližšímu bodu vzdálen plnou míli. Kdyby se pokusili tam dorazit, byli bychom se hnali za nimi s větrem z boku a byli bychom je předhonili, než ještě by urazili polovinu vzdálenosti. Byli však příliš moudří, než aby se o to pokusili, a spokojili se tím, že veslovali hbitě a statně na návětrnou stranu podél pravého boku velké lodi, *Lancashirské Královny*. Avšak za lodí ležela volná hladina na dobré dvě míle ke břehu tímto směrem. Neodvážili se rovněž pokusit se o to, neboť bychom je museli chytit, než by vzdálenost tu propluli. A tak, když dospěli k boku *Lancashirské Královny*, nezbyvalo jim než zabočit a veslovat podél jejího boku k zádi, což znamenalo plout na závětrí a poskytnout nám výhodu.

My v lososím člunu plachtíce těsně po větru změnili jsme směr a mířili k boku lodi. Pak se Charley chopil kormidla a zamířil podél lodi, zatím co Řek popustil plachetní provazec, šklebě se rozkoší. Italové byli již v polovici lodní délky, avšak silná bríza za našimi zády hnala nás za nimi rychleji, než mohli veslovat. Blížili jsme se jim víc a více. Ležel jsem na přídi a právě jsem se natahoval, abych dosáhl rukama na jejich člun, když mi zmizel pod velkou zádí *Lancashirské Královny*.

Honba byla ve skutečnosti tam, kde začala. Italové veslovali po pravé straně lodi, my pak pluli po větru a zvolna jsme uhýbali od lodi, jak jsme se chtěli dostat do návětrí. Pak zatočili kolem a počali veslovat zpět podél jejího levého boku a my – když, jsme zabočili a dostali se do větru – jsme se hnali za nimi. A opět, právě když jsem sahal po jejich člunu, podjeli pod vydutou zádi lodi a byli z nebezpečí. A tak to šlo kolem a kolem a jejich loďka vždy v posledním okamžiku nám unikla.

Zatím lodní mužstvo postřehlo, co se děje, a viděli jsme jejich hlavy v dlouhé řadě, jak se na nás dívali přes pažení. Pokaždé, když

jsme minuli loďku za zádí, vyrazili divoký pokřik a hrnuli se na druhou stranu *Lancashirské Královny*, chtějíce vidět i honbu také na návětrné straně. Zасыpávali nás i Italy žerty a radami a přiváděli našeho Řeka do takové zlosti, že alespoň jednou při každém kruhu zdvihl svou pěst' a vztekle jim pohrozil. Čekali na to pak již a uvítali pokaždé tento jeho výkon hlučnou veselostí.

„Jako v cirkuse!“ křičel jeden.

„Jaktěživ jsem neviděl takové dostihy na vodě!“ ujišťoval druhý.

„Co myslíš, kdo vyhraje?“ tázal se třetí.

Při třetí zatáčce do návětrí nabídl se Řek, že si vymění místo s Charleyem.

„Dejte mi řídit člun,“ žádal. „Dostanu je, chytím je, jistě.“

To byla rána pro Charleyovu odbornou pýchu, neboť skutečně byl hrdý na svou dovednost v plachtění, postoupil však přece páku kormidla zajatci a sám zaujal místo u plachetního provazce. Opět třikráte opsali jsme kruh a Řek shledal, že nedovede přivést lososí člun k větší rychlosti než Charley.

„Nechte toho raději,“ radil jeden z námořníků ze shora.

Řek zamračil se divoce a zahrozil pěstí svým obvyklým způsobem. Zatím můj mozek nezahálel a konečně rozvinul jsem myšlenku.

„Jen stále kupředu, Charley, ještě jednou,“ řekl jsem.

A když jsme na to zahrnuli do návětrí, přivázal jsem kus lana k malému háku, jež jsem viděl ležet v otvoru k čerpání vody z podpalubí. Konec lana připevnil jsem ke svorníku na přídi a skrýváje hák, čekal jsem na příležitost, kdy bych ho mohl použít. Opět zahrnuli na závětrí podél boku *Lancashirské Královny* a opět zabočili jsme za nimi po větru. Zád' jejich člunu nebyla ani plných šest stop daleko a šklebili se na mne posměšně, mizejíce pod lodní výdutí. V tom okamžiku jsem náhle povstal a mrštil jsem oním hákem. Uvázl dobře za roubením člunu, trhnuv jím zpět z jeho útočiště, až se lano napjalo a lososí člun se pošinul kupředu.

Nahoře v řadě lodníků ozval se výkřik zklamání, který se však rychle změnil v radostný pokřik, když jeden z Italů mávl dlouhou kudlou a přeřízl lano. Vytáhli jsme je však přece z bezpečí a Charley se ze svého místa v zádi nahnul a uchopil zád' člunu. Vše sběhlo se v jedné vteřině od okamžiku, kdy Ital přesekl lano a Charley uchopil roubení člunu, když druhý Ital zasadil mu ránu veslem přes hlavu. Charley pustil svou kořist a skácel se omámen na dno lososího člunu, Italové pak zabrali svými vesly a unikli opět za zád' lodi.

Řek chopil se nyní kormidla i lodního provazce a pokračoval v honbě kolem *Lancashirské Královny*, zatímco já jsem ošetřil Charleye, na jehož hlavě rychle naskočila ošklivá boule. Naše obecnost na lodi šílelo radostí a svorně povzbuzovalo prchající Italy. Charley usedl, držel se jednou rukou za hlavu a rozhlížel se přihloupě kolem sebe.

„Nyní jim nedám na žádný způsob uniknout,“ řekl a vytahoval současně svůj revolver.

Při příštím kole hrozil jim svou zbraní, oni však veslovali vytrvale dál, zachovávali nádhernou rychlost a naprosto ho nedbali.

„Nezastavíte-li se, střelím,“ Charley řekl výhrůžně.

Nemělo to však účinku a nedali se zastrašit do té míry, aby se vzdali, ani když vypálil několik ran nebezpečně blízko jejich těl. Bylo by příliš mnoho očekávat od něho, že bude střílet na neozbrojené muže, a věděli to právě tak dobře jako my; pokračovali proto dále ve své pouti kolem lodi.

„Uženeme je tedy!“ Charley zvolal. „Unavíme je a pak je dostaneme.“

A tak honba trvala dále. Ještě dvacetkrát jsme je hnali kolem *Lancashirské Královny* a konečně jsme pozorovali, že i jejich železné svaly počínají ochabovat. Byli téměř vyčerpáni a bylo pouze otázkou několika málo kol, kdy by honba nabyla nové tvářnosti. Při zatáčce do návětrí získali vždy něco před námi, takže byli v polovici délky lodního boku, než jsme my mohli zabočit. Nyní však při posledním

kole, když jsme míjeli před, viděli jsme, jak pojednou zmizeli na lodních schůdkách, jež byly neočekávaně spuštěny. Byl to smluvený čin ze strany námořníků, podporovaný patrně kapitánem, neboť když jsme se přiblížili ke schůdkům, byly již opět zdviženy a také člun, zavěšený rychle na lodní jeřáb, vylétl vzhůru z našeho dosahu.

Rozmluva, jež následovala s kapitánem, byla krátká a úsečná. Zakázal nám rozhodně vstoupit na *Lancashirskou Královnu* a právě tak rozhodně odepřel vydat nám ty dva muže. V té době byl již Charley právě tak zaujat jako Řek. Nejen, že prohrál v dlouhé a směšné honbě, nýbrž byl dokonce beze smyslů sražen na dno svého člunu muži, kteří mu pak unikli.

„Utrhněte mi hlavu,“ prohlásil důrazně a uhodil se pěstí jedné ruky do dlaně druhé, „nedostanu-li tam ty dva! Zůstanu zde, abych je chytil, třeba až do své smrti, a nebudu-li je moci dostat, slibuji vám, že budu nepřírozeně dlouho živ jen proto, abych je přece chytil, nebo ať se nejmenuji Charley Le Grant!“

A pak počalo obléhání *Lancashirské Královny*, obléhání pamětihodné v letopisech rybářů i rybářské hlídky. Když se *Sob* vrátil po bezúspěšné honbě za lovci placek, Charley přemluvil Neila Partingtona, aby poslal svůj vlastní lososí člun s příkrývkami, potravinami a rybářskými kamny na dřevěné uhlí. Při západu slunce byla tato výměna člunů provedena a dali jsme sbohem svému Řekovi, jenž přese všechno musil jít do Benicie, aby tam byl zavřen pro porušení zákona, jehož sám se dopustil. Po večeři jsme Charley a já drželi střídavě čtyřhodinné hlídky až do rozednění. Rybáři nepokusili se té noci uprchnout, ačkoli loď poslala svůj člun vysлідit, zda je pobřeží volné.

Druhého dne jsme shledali, že je třeba pravidelného obléhání, a přizpůsobili jsme své plány, hledíce při tom také ke svému pohodlí. Výtonidlo, známé jako Solanská hráz a vybíhající od břehu Benicie, nám při tom pomáhalo. Náhoda chtěla tomu, že *Lancashirská Královna*, břeh u Turnerovy loděnice a Solanská hráz

tvořily vrcholky velkého rovnostranného trojúhelníku. Od lodi ke břehu, strana trojúhelníku, podle níž by Italové mohli uniknout, byla vzdálenost stejná jako od Solanské hráze ke břehu, což tvořilo stranu trojúhelníku, podle níž bychom museli plout my, abychom se dostali ke břehu dříve než oni. Ježto jsme však mohli pomocí svých plachet plout daleko rychleji, než oni mohli veslovat, mohli jsme jim povolit výhodu téměř polovice jejich strany trojúhelníku, než bychom musili vyrazit podél své strany. Kdybychom jim nechali více než půl cesty, bylo jisto, že se dostanou na břeh dříve než my, kdežto kdybychom vyrazili dříve, než by byli v polovině cesty, bylo opět právě tak jisto, že se vrátí k lodi dříve, než my bychom se tam dostali.

Shledali jsme, že pomyslná čára tažená od konce hráze k větrnému mlýnu dále na břehu přetínala přesně v polovici stranu trojúhelníku, podle níž se Italové musí dát, chtějí-li se dostat na pevninu. Tato čára usnadňovala nám přesný odhad, jak daleko je můžeme pustit, než bychom je počali pronásledovat. Den ze dne jsme je hlídali pomocí svých dalekohledů a viděli jsme, jak veslují pohodlně až k onomu bodu v polovině cesty, když se však blížili čáře táhnoucí se k větrnému mlýnu, skočili jsme do svého člunu a napjali jsme plachtu. Když viděli naše přípravy, obrátili a veslovali zvolna zpět k *Lancashirské Královně* jisti si vědomím, že je nedohoníme.

Abychom se zabezpečili před bezvětrím – kdy náš lososí člun by nebyl k užitku – měli jsme také připravený lehký veslařský člun vyzbrojený řádnými vesly. Avšak v takových chvílích, kdy vítr by nám vypověděl službu, byli bychom nuceni veslovat od hráze ihned, jakmile oni odrazili od lodi. Zároveň v noční době bylo třeba střežit bezprostřední sousedství lodi, což jsme konali, Charley a já, stojíce střídavě vždy po čtyři hodiny na stráž. Italové však dávali přednost denní době k uniknutí, a tak naše dlouhé noční hlídky zůstaly bez výsledku.

„Co mne dopaluje,“ řekl Charley, „je, že nemůžeme do svých počestných postelí, zatím co ti ničemní darebové spí sladce každé noci. Ale jen ať jim to slouží ke zdraví,“ hrozil. „Budu je držet na té lodi tak dlouho, až je kapitán pošle ke všem všudy, jako že ryba není pták!“

Stáli jsme nyní před trapným problémem. Pokud budeme dobře na stráži, nebudou moci uniknout, a pokud oni dají pozor, nebudeme moci my polapit je. Charley namáhal si stále mozek, avšak jeho vynalézavost jako by ho náhle byla opustila. Byl to patrně problém, ježž nebylo možno rozluštit jinak než trpělivostí. Byla to hra na čekanou, a kdo vydrží déle čekat, ten musí vyhrát. Aby nás podráždili ještě více, přátelé oněch Italů sestavili si slovník znamení, jimiž se s nimi dorozumívali ze břehu, takže jsme se neodvážili uvolnit obléhání ani na okamžik. Mimo to tu byli vždy jeden nebo dva podezřele vyhlízející rybáři, kteří se potulovali po Solanské hrázi a slídili po každém našem hnutí. Nemohli jsme dělat nic, než bručet a snášet to, jak Charley říkal, zatímco to vyžadovalo všechn náš čas a bránilo nám v jiné práci.

Den míjel za dnem a situace se neměnila. Ne, že by tu nebyly pokusy o její změnu. Jedné noci přátelé se břehu vyjeli si ve člunu a snažili se upoutat naši pozornost, zatímco by oba Italové uprchli. Že se jim to nepodařilo, bylo zásluhou nedostatku oleje na lodním jeřábu, neboť byli jsme zastaveni v pronásledování cizího člunu skřípěním jeřábu a připluli jsme k *Lancashirské Královně* právě ve chvíli, když Itali spouštěli svůj člun. Jiné noci plného půl tuctu člunů plulo na veslech kolem nás potmě, my jsme se však drželi jako pijavky po boku lodi a mařili jsme jejich záměr, až se rozvztekli a zahrnuli nás spíláním. Charley smál se skryt na dně člunu.

„Je to dobré znamení, hochu,“ řekl mi, „Začne-li někdo nadávat, buďte jist, že ztratil trpělivost, a jakmile ztratí trpělivost, ztratí také hlavu. Pamatujte na má slova, vydržíme-li jen, dopustí se jednoho krásného dne nějaké neopatrnosti a pak je dostaneme.“

Oni se však nedopouštěli žádné neopatrnosti a Charley si přiznal, že tentokrát ony neklamné známky selhaly. Zdálo se, že se jejich trpělivost vyrovná naší, a druhý týden obležení se vlekl nudně dál. Tu ochablá Charleyova vynalézavost oživila poněkud a dala tušit nějakou lest. Petr Boyelen, nový strážník, neznámý dosud rybářům, přišel náhodou do Benicie a zasvětili jsme ho ihned do svého plánu. Drželi jsme to v tajnosti tak, jak jen možno, avšak jakýmsi nevyzpytatelným způsobem přátelé na břehu poslali vzkaz obleženým Italům, aby si dali dobrý pozor.

Té noci, kdy měli jsme svou lest provést, Charley a já jsme zaujali obvyklou pozici ve svém veslařském člunu poblíž *Lancashirské Královny*. Když se úplně setmělo, Petr Boyelen vyplul na chatrném člunku z plachtoviny, který můžete zdvihnout a odnést pod ramenem. Když jsme slyšeli, jak se blíží, neslyšně jsme uklouzli o něco málo dále do tmy a přestali jsme veslovat. Naproti lodním schůdkům, když bodře pozdravil hlídku *Lancashirské Královny* a tázal se na položení *Skotských Náčelníků*, jiné pšeničné lodi, neopatrně překotil svůj člunek. Muž stojící na hlídce seběhl ze schůdků a vytáhl ho z vody. To bylo, co chtěl – totiž dostat se na palubu –, a co očekával, bylo, že ho tam přijmou, aby se ohřál a osušil. Avšak kapitán nechal ho nepohostinsky sedět na nejdolejším schůdku, chvějícího se uboze a s nohama visícíma do vody, až my, jati skutečnou soustrastí, přiveslovali jsme k němu ze tmy a přijali ho na svůj člun. Žerty a úsměšky probudivšího se mužstva nezněly nikterak příjemně našemu sluchu, a dokonce i ti dva Italové se vysplhali na pažení a smáli se nám dlouho a zlomyslně.

„Tak je to dobře,“ řekl Charley tiše, takže pouze já jsem to zaslechl. „Jsem skutečně rád, že nejsme to my, kdo se směje první. Ušetříme si svůj smích až na konec, což, hochu?“

Položil mi při těchto slovech ruku na rameno a zdálo se mi, že v jeho hlasu zní více odhodlanosti než naděje.

Bylo pro nás možné zajistit si pomoc úředníků Spojených Států a vstoupit na palubu anglické lodi, chráněni autoritou své vlády. Avšak instrukce rybářského úřadu vyznívaly jednoznačně, že strážníci se mají vyhybat podobným zápletkám, a tato, kdybychom se dovolávali vyšší moci, mohla skončit pěknou mezinárodní motanicí.

Druhý týden obležení blížil se ke konci a nebylo známek, že by nastala změna situace. Z rána čtrnáctého dne ta změna přišla a přišla v podobě neočekávané a překvapující pro nás právě tak, jako pro muže, které jsme se snažili polapit.

Charley a já po obvyklé noční hlídce po boku *Lancashirské Královny* veslovali jsme k Solanské hrázi.

„Haló!“ zvolal Charley překvapen. „U všech všudy, co to je? Ze všech podivných lodí viděl jste již někdy podivnější?“

Právem mohl takto zvolat, neboť tam, připoutáno ke hrázi, leželo nejpodivnější plavidlo, jaké jsem kdy viděl. Nemohlo se to ani nazvat bárkou, ač se to podobalo spíše bárce, než člunu jiného druhu. Bylo to sedmdesát stop dlouhé, ale tak úzké a tak beze všech vrchních přístavků, že se to zdálo být daleko menší, než to skutečně bylo. Bylo to pořízeno vesměs z ocele a černě natřeno. Tři komíny, dosti daleko od sebe a značně nachýlené dozadu, tyčily se v jedné řadě uprostřed lodi, kdežto příď – dlouhá, úzká a ostrá jako nůž – ukazovala zřejmě, že člun byl zařízen na velkou rychlost. Plující kolem jeho zádi, četli jsme jméno *Čárka*, namalované malými bílými písmeny.

Charley i já byli jsme zmučeni zvědavostí. V několika minutách byli jsme již na lodi v hovoru se strojníkem, pozorujícím z paluby východ slunce. Byl ihned ochoten uspokojit i naši zvědavost a za krátko jsme zvěděli, že *Čárka* připlula sem za tmy ze San Francis-ka; že to byl její výlet na zkoušku a že byla majetkem Silase Tate, mladého majitele dolů a milionáře z Kalifornie, jehož koníčkem byly rychloběžné jachty. Strojník mluvil něco o turbinových stro-

jích, přímém použití páry, nedostatku pístů, pák a hřidelů – což vymykalo se vesměs mému rozumu, neboť vyznal jsem se pouze v plachetních lodích; rozuměl jsem však dobře posledním slovům strojníkovým.

„Čtyři tisíce koňských sil a pětáctýřicet mil za hodinu, ač byste to jistě nevěřili,“ končil pyšně.

„Řekněte to ještě jednou, muži! Řekněte to ještě jednou!“ zvolal Charley hlasem plným vzrušení.

„Čtyři tisíce koňských sil a pětáctýřicet mil za hodinu!“ opakoval strojník a dobrosrdečně se zubil.

„Kde je majitel?“ zněla následující Charleyova otázka. „Mohl bych s ním mluvit?“

Strojník potřásl hlavou. „No, myslím, že ne. Víte, ještě spí.“

V tom okamžiku nějaký mladý muž v modrém stejnokroji vystoupil na palubu dále na zádi, stanul a pozoroval východ slunce.

„Tamhle je, to je on, to je pan Tate,“ řekl strojník.

Charley šel k němu a oslovil ho a mezi tím, co vážně mluvil, mladý muž mu naslouchal s výrazem zájmu na tváři. Ptal se nejspíše na hloubku vody blízko při břehu Turnerovy loděnice, neboť viděl jsem, jak Charley posunky mu to vysvětluje. Za několik minut na to vrátil se všecek rozjařen.

„Pojďte, hochu,“ řekl. „Vratme se na hráz. Dostali jsme je!“

Naším štěstím bylo, že jsme opustili *Čárku* právě v té chvíli, neboť o málo později se objevil jeden ze špehů rybářů. Charley a já jsme zaujali svá obvyklá místa na svahu hráze, trochu kupředu před *Čárkou* a nad svým vlastním člunem, odkud jsme mohli dobře sledovat *Lancashirskou Královnu*. Nic se nestalo až asi do deváté hodiny, kdy jsme postřehli, jak ti dva Italové opouštějí loď a veslují svou stranou trojúhelníku ke břehu. Charley vypadal tak lhostejně, jak jen mohl, než však urazili čtvrtinu vzdálenosti, zašeptal mi:

„Pětáctýřicet mil za hodinu... nic je nemůže spasit... jsou v našich rukou!“

Oba muži veslovali zvolna, až byli již téměř v čáře táhnoucí se k větrnému mlýnu. To byl bod, kdy skočili jsme vždy do svého lososího člunu a napjali plachtu, a oba muži – očekávající to patrně – zdáli se být překvapeni, že jsme se nehýbali.

Když se ocitli přímo v čáře k větrnému mlýnu, právě tak blízcí břehu jako lodi a blíže ke břehu, než jsme jim kdy dovolili, stali se podezíravými. Sledovali jsme je svými dalekohledy a viděli jsme, jak povstali ve člunu a snaží se vypátrat, co děláme. Rybář-špeh, který seděl opodál na hrázi, byl taktéž zaražen. Nemohl pochopit naší nečinnost. Muži ve člunu veslovali blíže ke břehu, stanuli však opět a zkoumali jej, jako by mysli, že bychom se tam někde mohli skrývat. Avšak nějaký muž vystoupil na břeh a mával kapesníkem, dává jim na srozuměnou, že břeh je volný. To je přivedlo k rozhodnutí. Opřeli se o vesla, aby se hnali k pobřeží. Charley čekal stále. Ne dříve, než urazili tři čtvrtiny vzdálenosti od *Lancashirské Královny* tak, že neměli již ke břehu dále než nějaké čtvrt míle, uchopil mne Charley za ruku a křičel:

„Jsou naši! Jsou naši!“

Proběhli jsme těch několik kroků po boku *Čárky* a skočili na její palubu. V okamžiku byla odvázána lana na přídi a zádi, *Čárka* zamířila kupředu a pryč od hráze. Rybář špeh, jež jsme zanechali na hrázi, vytáhl revolver a vypálil rychle za sebou pět ran. Muži ve člunu porozuměli okamžitě této výstraze, neboť jsme viděli, jak se řítí kupředu jako šílení.

Jestli se však oni hnali jako šílení, nevím skutečně, jak vylíčit náš běh. V pravém slova smyslu jsme letěli. Tak strašná byla rychlost, již jsme brázdili hladinu, že z každé strany přídě se utvořila vlna a pěníla se za námi v řadě tří vysokých rozčeřených čar, kdežto za zádi stíhala nás vysoká řasnatá vlna, jež jako by se chtěla každým okamžikem vrhnout na naši palubu a pohltnout nás. *Čárka* se chvěla a pulzovala a ječela, jako by byla živá. Vítr, jež jsme vyvolali svým letem, byl jako vichřice – vichřice pětáctýřiceti mil. Nemohli jsme

být obráceni tváří proti němu a nemohli jsme dýchat, aniž bychom se zajíkali a dusili. Vítr hnal kouř z našich komínů přímo dozadu v pravém úhlu. Uháněli jsme skutečně rychlostí expresního vlaku. „Pluli jsme, jako když někdo táhne čáru,“ líčil to Charley později, a myslím, že tento jeho popis to vystihuje lépe než líčení, jež mohu podat já.

Pokud jde o Italy v jejich člunu – zdálo se mi, že sotva jsme vyrazili, byli jsme již u nich. Přírozeně, museli jsme zvolnit svůj běh mnohem dříve, než jsme se k nim dostali, ale i pak hnali jsme se mimo jako smršť a museli jsme opsat kruh mezi nimi a břehem. Veslovali úporně, povstávali v lavicích při každém tempu až do okamžiku, kdy jsme je minuli a kdy poznali Charleyho a mne. To odňalo jim poslední zbytek jejich bojovnosti, položili vesla a dali se zatknout.

„Dobře, Charley,“ řekl Neil Partington, když jsme o tom později hovořili na hrázi, „nevidím však, kde zůstala tentokrát vaše vynalézavost, jíž se vždy tak honosíte!“

Charley zůstal vždy věrným svému koníčku. „Vynalézavost?“ tázal se, ukazuje na *Čárku*.

„Pohled'te jen! Pohled'te jen na ni! Není-li tohle vynalézavost, jak náleží, tak bych rád věděl, kde vlastně je. Ovšem,“ dodal pak, „je to sice vynalézavost někoho jiného, ale přesto nám pomohla v pravý čas.“

Charleyův lov

Snad nejsměšnější příběh na rybářské hlídce a současné náš nejnebezpečnější byl, když jsme na jedno zatažení ulovili celou dvacítku rozvzteklých rybářů. Charley to nazýval „kouskem“, slyšel Neila Partingtona užívat tohoto výrazu, myslím však, že neporozuměl dobře tomu slovu, jako by znamenalo „tah“, chycení, polapení.¹ Rybáři však, ať již to byl kousek nebo tah, nazývali to jistě svým Waterloo, neboť byla to největší rána, jež jim kdy byla zasazena rybářskou hlídkou, když se s ní utkali v otevřeném a nestoudném odporu proti zákonu.

Po dobu, jež se nazývá „volnou sezonou“, mohou rybáři nachytat tolik lososů, pokud jen jim jejich štěstí dovoluje a pokud jejich čluny k tomu stačí. Je tu však přece jedno důležité omezení. Od sobotního západu do pondělního východu slunce není dovoleno vrhnout sítě. Je to moudré opatření úřadu k ochraně ryb, neboť je třeba poskytnout vytírajícím se lososům příležitost vystoupit do řeky a naklást tam jikry. A tento zákon, mimo ojedinělý pouze případ, byl poslušně zachováván řeckými rybáři, chytajícími lososy pro trh i pro továrny na konzervy.

Jednoho nedělního jitra Charley dostal telefonický vzkaz od nějakého svého přítele v Collinsville, že celý zástup rybářů je na vodě se svými sítěmi. Charley a já skočili jsme ihned do svého lososího člunu a vydali se okamžitě na jeviště této nepravosti. S lehkým příznivým větrem v zádech propluli jsme Carquinezskou úžinou, zkřížili jsme suisunskou zátoku, minuli Majákový ostrov a přistihli jsme celé loďstvo při práci.

Dříve však je třeba, abych popsal způsob, jakým pracovali. Užívali tak zvané plovoucí sítě s jednoduchým kosočtverečným předivem,

1 V orig. slovní hříčka „coup“ a „coop“. *Pozn. překl.*

jehož otvory měří nejméně sedm a půl palce mezi jednotlivými uzly. Dlouhé pět až sedm, osm set stop jsou tyto sítě pouze několik stop široké. Nejsou pevně nasazeny, nýbrž plovou s proudem: horní okraj udržován je na hladině plováky, dolní pak je potopen pomocí olovených závaží.

Toto zařízení má za následek, že udržuje síť kolmo v proudu a skutečně brání všem rybám plout vzhůru po řece mimo ryby menší. Losos pluje při hladině, jak je jeho zvykem, uvázne hlavou v těchto otvorech sítě a nemůže dále pro větší objem svého těla, zpět pak nemůže vzhledem ke svým žaberním ploutvím, jimiž uvázne v předivu. Je třeba dvou rybářů, aby mohli vrhnout takovou síť – jeden vesluje na člunu, zatímco druhý stojí v zádi opatrně rozvinuje a spouští síť. Když je to vykonáno a síť natažena přímo přes proud, muži připevní svůj člun k jednomu konci sítě a plují zároveň s ní.

Když jsme připruli k loďstvu rybářů přestupujících právě takto zákon, byl každý člun na dvě až tři sta sáhů od svého souseda a čluny i sítě pokrývaly hladinu, pokud jsme jen mohli dohlédnout.

„Lituji jen jedné věci, hochu,“ řekl Charley, „a to, že nemám tisíc rukou, abych je mohl všechny pochyťat. Jak tomu však nyní je, budeme moci polapit pouze jeden člun, neboť zatím, než budeme hotovi s jedním, ostatní stáhnou své sítě a budou ty tam.“

Připruli jsme blíže a neviděli jsme žádný obvyklý nepokoj a vzrušení, jež náš příchod zpravidla vyvolával. Místo toho všechny čluny zůstaly klidně u svých sítí, zatímco rybáři nás nepočtili ani sebe-menší pozorností.

„To je zvláštní,“ bručel Charley. „Je snad možno, že by nás nepoznávali?“

Řekl jsem, že je to nemožno, a Charley souhlasil, a přece jen bylo tu celé loďstvo osazené po dvou mužích znajících nás příliš dobře, kteří nevěnovali nám více pozornosti, než kdybychom byli nějakou lodicí se senem nebo jachtou pro zábavu.

Nicméně nemělo to tak zůstat stále, neboť sotvaže jsme zamířili k první síti, muži, jimž náležela, odpoutali svůj člun a veslovali zvolna ke břehu. Ostatní čluny nejevily však nejmenší známky nějakého znepokojení.

„To je k smíchu,“ podotkl Charley. „Na každý způsob však zabavíme síť.“

Zkasali jsme plachtu, vylovili jsme jeden konec sítě a počali jsme ji vytahovat do člunu. Avšak při prvním již zatažení slyšeli jsme, jak kulka bzučíc letí mimo nás do vody, následována slabým praskotem pušky. Muži, kteří odveslovali ke břehu, po nás stříleli. Sotva jsme zatáhli po druhé, přeletěla druhá kulka nebezpečně blízko mimo nás. Charley upevnil síť na obrtlíku a usedl. Střelba ustala. Jakmile jsme však opět počali síť vytahovat, počali střílet znova.

„Rozhodnuto,“ řekl, vhodiv konec sítě opět do vody. „Vy chlapíci chcete na tom být hůř než my, a dočkáte se toho.“

Veslovali jsme ke druhé síti, neboť Charley chtěl se přesvědčit, stojíme-li vstříc smluvenému odporu. Když jsme se blížili, oba rybáři odpoutali svůj člun od sítě a veslovali ke břehu, zatím co oni první veslovali opět zpátky a přivázali se zase k síti, již jsme opustili. A také u druhé sítě byli jsme přivítáni střelbou pušek, až jsme ustali a obrátili se ke třetí, kde se celý manévř opakovat.

Pak jsme se toho vzdali úplně poražení, napjali jsme plachtu a pustili se zpět k Benicii. Minulo několik nedělních dnů, za nichž byl zákon vytrvale tímto způsobem porušován, a přece – bez čety vyzbrojeného vojska po ruce – jsme nemohli nic podniknout. Rybáři přišli na novou myšlenku a užívali jí, pokud a jak jen mohli, zatím co my, jak se zdálo, neměli prostředky, jak bychom se jim mohli dostat na kůži.

V téže asi době přišel náhodou Neil Partington z Dolního zálivu, kde prodlel po několik neděl. Nicolas byl s ním, týž řecký hoch, jenž nám pomáhal na naší výpravě proti lupičům ústřic, a oba nabídli nám nyní svou pomocnou ruku. Vypracovali jsme pečlivě plán. Bylo

rozhodnuto, že zatím co Charley a já bychom zabavovali síť, oni by se skryli na břehu tak, aby byli v záloze proti rybářům, kteří by odpluli na pobřeží a chtěli by po nás střílet.

Byl to hezký plán. I Charley jej schválil. Nepočítali jsme však ani z polovice tak dobře, jako Řekové. Převezli nás, neboť si vyčíhali Neila s Nicolasem a zajali je, a nám stejně jako dřív hvízdaly kolem uší kulky, když jsme se s Charleyem snažili zmocnit sítě. Když jsme byli opět takto zahrnutí na útěk, propustili Neila Partingtona a Nicolase. Styděli se dost, když se opět před námi objevili, a Charley špičkoval je nemilosrdně. Neil však splácel mu stejným dílem, když se vyptával, proč Charleyova vynalézavost nepřekonala dosud těchto překážek.

„Jen počkejte, však myšlenka přijde v pravý čas,“ sliboval Charley.

„Možná, že přijde,“ souhlasil Neil. „Bojím se však, že lososi budou vyhubeni dříve, než přijde, a pak bychom jí už nemohli upotřebit.“

Neil Partington, příliš rozmrzelý svým dobrodružstvím, se vrátil opět na Dolní záliv a vzal Nicolase s sebou. Charley a já byli jsme odkázáni zase na své vlastní prostředky. To znamenalo, že nedělní rybaření půjde opět dále svou cestou až do doby, kdy se snad Charleymu dostaví náhodou nějaká myšlenka. Mořil jsem si hlavu, jak náleží, chtěl jsem nalézt nějaký způsob, jak bychom obelstili Řeky, a tímtéž mučil se Charley. Našli jsme tisíc různých prostředků, jež se však při podrobnější úvaze ukázaly být bezcenné.

Na druhé straně rybáři byli na koni a jejich chvástání šířilo se po proudu i proti proudu řeky, zvyšujíc jen tím více naši nevrlost a zahanbení. Pozorovali jsme, že jsme ve všech jejich vrstvách ztratili na vážnosti. Byli jsme poraženi a ztráceli proto před námi úctu. Současně pak se ztrátou úcty počalo se dostavovat i opovržení. O Charleyovi počali mluvit jako o „babě“, já pak byl jsem oceněn jako „štěňátko“. Situace stávala se téměř již nesnesitelnou a věděli jsme, že budeme muset zasadit Řekům ohromující ránu, chceme-li získat zpět svou dřívější vážnost a úctu, již před námi měli.

Tu se jednoho dne myšlenka dostavila. Byli jsme dole na hrázi parníků, kde říční parníky přistávaly a kde jsme našli skupinu bavících se přístavních dělníků a pobudů, naslouchajících vypravování rozespaleho výrostka ve vysokých námořních botách. Byl jakýmsi rybářem amatérem, jak vypravoval, a lovil pro místní trh v Berkeley. Nuže, Berkeley bylo na Dolním zálivu, nějakých třicet mil odtud. Včerejší noci, vypravoval, vrhl svou síť a dřímal, až usnul na dně svého člunu.

Když procitl, bylo již ráno, a když otevřel oči, shledal, že jeho člun se tiše otírá o sloupy parníkového přístavu v Benicii. Dále viděl říční parník *Apache* ležící před ním a hejno lodníků, zabývajících se tím, že vymotávají zbytky jeho sítě mezi lopatkami kol. Zkrátka když usnul, jeho rybářská svítlna zhasla a *Apache* přeplul přes jeho síť. Ač značně potrhána, síť zůstala přece jakýmsi zvláštním způsobem připoutána ke člunu a tak byl zavlečen na třicet mil daleko od svého stanoviště.

Charley dotkl se mne loktem. Pochopil jsem okamžitě jeho myšlenku, avšak namítl jsem:

„Nemůžeme si přece najmout parník.“

„Také mi to ani nenapadá,“ opáčil. „Avšak pojďme k Turnerově loděnici. Stále musím myslet na to, že by tam mohlo být něco pro nás.“

A šli jsme tedy k loděnici, kde se Charley ujal vedení a vydal se přímo k *Mary Rebece*, vytažené na podklady, kde ji čistili a dávali do pořádku. Byl to lehký škuner nám oběma dobře známý, vozil náklad až sto čtyřicet tun a měl plachetní plochu větší než kterýkoli jiný škuner v zálivu.

„Jak se máte, Ole,“ pozdravil Charley statného Švéda v modré košili, který právě potíral vidlici hlavního vratiráhna kusem vepřové kůže.

Ole zamručel, zadýmal ze své dýmky a pokračoval v práci. Od kapitána škuneru na zálivu se očekává, že pracuje rukama právě tak jako jeho mužstvo.

Ole Eriksen potvrdil Charleyovu domněnku, že *Marie Rebeka*, jakmile bude spuštěna opět na vodu, popluje proti proudu řeky svatého Jáchyma téměř až ke Stocktonu pro náklad pšenice. Pak vyslovil Charley svůj návrh a Ole Erikson zavrtěl hlavou.

„Jen jeden hák, jeden pořádný hák,“ prosil Charley.

„Ne, ani mi nenapadne,“ řekl Ole Erikson. „*Marie Rebeka* by uvázla na každé hromádce bahna s takovým hákem. Nechci přijít o *Marii Rebece*. Je to vše, co mám.“

„Ne, ne,“ pospíšil si Charley s vysvětlením. „Můžeme protáhnout konec háku dnem zvenčí a upevnit jej uvnitř maticí. Až to bude hotovo, nuže, pak nemusíme udělat nic jiného, než jít do podpalubí, odšroubovat matici a hák vypadne. Pak ucpeme otvor dřevěnou zátkou a *Marie Rebeka* bude opět v pořádku.“

Ole Erikson vzpíral se zatvrzele a dlouho, posléze však, když jsme s ním poobědvali, přivedli jsme ho k tomu, že svolil.

„Pánbůh ví, že to udělám!“ řekl, udeřiv se pěstí plné ruky do dlaně druhé. „Ale pospěšte si s tím hákem. *Marie Rebeka* přijde na vodu ještě dnes v noci.“

Byla sobota a Charley měl na spěch. Běželi jsme do kovárny loděnice, kde pod Charleyovým dozorem byl zhotoven zvláštní zakřivený hák z tvrdé ocele. Pak jsme pospíšili zpět k *Marii Rebece*. Na zádi v podpalubí byl vyvrtán otvor. Konec háku byl vsunut zvenčí a Charley uvnitř upevnil jej dobře maticí. Když se tak stalo, přesahoval hák více než na stopu daleko ze dna škuneru. Jeho zákrut byl asi tak jako u srpu, avšak hlubší.

Pozdě odpoledne byla *Marie Rebeka* spuštěna na vodu a byly skončeny přípravy, aby mohla vyrazit proti proudu řeky hned z rána. Charley a Ole zkoumali pečlivě večerní oblohu a pátrali po známkách větru, neboť nedostaví-li se dobrá bríza, náš plán byl odsouzen k nezdaru. Shodli se v tom, že jsou tu všechny známky silného západního větru – ne obyčejné odpolední mořské brízy, nýbrž téměř vichru, který počal se už v té chvíli ukazovat.

Druhého dne zrána byly jejich dohady potvrzeny. Slunce svítilo jasně, avšak něco více než poloviční vichřice skučela carquinezskou úžinou a *Marie Rebeka* vydala se na cestu se dvěma opasky ke zkasání hlavní plachty a jedním pro přední plachtu. V úžinách a na suisunské zátocy našli jsme moře silně vzduté, když se však záliv otevřel, byla hladina klidnější, aniž by však vítr povolil.

Za Majákovým ostrovem byly opasky ke zkasání odstraněny a na Charleyův pokyn byla k napnutí připravena velká rybářská plachta stěhová, kdežto plachta košová, svázaná jako čapka na hlavním stěžni, byla připravena tak, že mohla být v okamžiku napjata.

Letěli jsme s větrem o závod, když jsme dospěli k lososímu loďstvu. Zde tedy byly čluny i sítě – jako oné první neděle, kdy nás měli k lepšímu – roztroušeny po celé řece, pokud jsme jen mohli dohlédnout. Úzký prostor po pravé straně koryta byl ponechán volným pro parní čluny, zbytek řeky byl však zatažen daleko napjatými sítěmi. Tento úzký prostor měl být přirozeně také naší cestou, avšak Charley u kormidla řídil *Marii Rebeku* přímo na sítě. To však nevyvolalo mezi rybáři žádný poplach, neboť plachetní lodice určené k plavbě proti proudu jsou vždy na konci svých ponorů opatřeny „střevíci“, jež dovolují jim proklouznout nad sítěmi, aniž by je potrhaly.

„Nyní zabrala!“ zvolal Charley, když jsme se hnali středem řady plováků značících síť. Na konci této řady byla malá soudková bóje, na druhém konci pak dva rybáři ve svém člunu. Bóje i člun počaly se pojednou k sobě blížit a rybáři, stržení trhnutím za námi, spustili křik. O několik minut později zachytili jsme hákem druhou síť a pak třetí, a tímto způsobem hnali jsme se přímo středem loďstva.

Úžas, jež jsme tím vyvolali mezi rybáři, byl strašný. Sotvaže jsme zachytili síť, oba její konce, bóje i člun, přiblížily se k sobě prudce vlečeny za naší záď, a tolik bójí a člunů, shluknutých dohromady při takové krkolomné rychlosti, nutilo rybáře dávat dobrý pozor, aby se čluny navzájem o sebe neroztříštily. Mimo to křičeli na nás jako

šílení, abychom zabočili do větru, neboť pokládali to za žert nějakých opilců, netušíce ani ve snu, že bychom byli rybářskou hlídkou.

Vléci třeba jedinou sít' je velice těžké – a Charley i Ole Eriksen usoudili, že i při takovém větru je deset sítí všechno, co by *Marie Rebeka* mohla vzít s sebou. Proto jakmile jsme do vleku za sebou zachytili hákem deset sítí s desíti čluny, obsahujícími dvacet mužů, zamířili jsme nalevo mimo loďstvo a mířili jsme ke Collinsville.

Jásali jsme všichni. Charley řídil kormidlo, jako by se vracel domů vítěznou jachtou z nějakých závodů. Oba námořníci, tvořící mužstvo *Marie Rebeky*, šklíbili se a vesele žertovali. Ole Eriksen mnul si své ohromné ruce jako rozjařené dítě.

„Myslím, že vy chlapíci od rybářské hlídky nemáte nikdy takové štěstí, jako když plujete s Olem Eriksenem,“ řekl, když vtom ostře práskla nějaká ručnice za zádi. Kulka se otřela podél nově natřené kajuty, zaleskla se při nárazu na hřeb, odrazila se do vzduchu a silně zabzučela.

To bylo pro Ole Eriksena příliš. Při pohledu na to, jak byla znetvořena jeho oblíbená malba, poskočil a zahrozil rybářům pěstí: avšak druhá kulka narazila na stěnu kabiny ne dále než šest palců od jeho hlavy, takže se sehnul rychle k palubě a kryl se za pažením.

Všichni rybáři měli pušky a zahájili nyní všeobecnou střelbu. Všichni jsme byli přinuceni se krýt – i Charley, který byl nucen opustit kolo u kormidla. Kdyby nebylo těžkého nákladu vlečených člunů, byli bychom nevyhnutelně vydáni na milost rozdivočeným rybářům. Avšak sítě, uváznuvší na dnu *Marie Rebeky* hezky vzadu, drželi naši záď ve větru a tak ploužila se dále, byť i poněkud nepravidelně.

Charley mohl vleže na palubě dosáhnout právě jen k dolním loukotím kola, měl-li však kormidlovat pravidelně, dopadlo to dosti podivně. Ole Eriksen si vzpomněl, že má v prázdné komoře velký kus ocelového plechu. Ve skutečnosti to byla deska z boku *New Jersey* – parníku, který ztroskotal nedávno před Zlatou Branou a při jehož zachraňování se *Marie Rebeka* také zúčastnila.

Plazili se opatrně po palubě – oba námořníci, Ole a já – a dostali jsme těžkou desku na palubu a na zád', kde jsme ji postavili jako štít mezi kormidlem a rybáři. Kulky na ni dopadaly, až duněla a zvonila, Charley se však šklebil za touto záštitou a chladnokrevně kormidloval dál.

Tak jsme se hnali kupředu – za sebou jsme měli ječící a řvoucí blázinec rozružených Řeků, před sebou pak Collinsville – a kulky dopadaly hustě kolem nás.

„Ole,“ řekl Charley polohlasně, „nevím, co bychom mohli podniknout.“

Ole Eriksen ležel na zádech blízko pažení a šklebil se k nebesům. Převalil se na bok a pohlédl na něho. „Myslím, že přece plujeme do Collinsville,“ řval.

„Ale nemůžeme se zastavit,“ sténal Charley. „Nikdy jsem na to nepomyslel, ale nemůžeme zastavit.“

Výraz ustrnutí rozšířil se zvolna po široké tváři Ole Eriksenově. Bylo to až příliš pravda. Měli jsme sršní hnízdo blízko sebe a zastavit v Collinsville by bylo totéž, jako přímo do něj strčit hlavu.

„Každý z nich má svou pušku,“ podotkl jeden z lodníků rozjařen.

„A nuž také,“ dodal druhý lodník.

Nyní byla řada na Ole Eriksenovi, aby zasténal.

„V tom se takový starý švédský chlapík jako jsem já, nevyzná,“ zněla jeho samomluva.

Kulka dopadla na zád' a bzučíc odletěla jako divoká včela. „Nezbývá, než přirazit s *Marii Rebekou* ke břehu a utéci z ní,“ zněl úsudek prvního boдрého lodníka.

„A opustit *Marii Rebeku*?“ tázal se Ole s nevýslovnou hrůzou.

„Ne, leda že vy byste tomu chtěl,“ zněla odpověď. „Ale raději bych byl na tisíc mil od ní, až se ti chlapi dostanou na palubu,“ ukazoval na blázinec, ježž tropili rozčilení Řekové v našem vleku.

Byli jsme v tu chvíli právě u Collinsville a minuli jsme toto místo na dohoz sucharu ke hrázi.

„Doufám jen, že vítr vydrží,“ řekl Charley hledě úkosem na naše zajatce.

„Víte?“ tázal se Ole bezútešně. „Vydrží dále než řeka a potom... a potom...“

„Pak budeme v úzkých a Řekové jsou nám v patách,“ usuzoval bodrý námořník, zatím co Ole koktal něco o tom, co se asi stane, až se dostaneme na konec splavné řeky.

Dopluli jsme nyní k soutoku dvou vod. Nalevo bylo ústí řeky Sacramento, s pravé strany pak ústí San Joaquin. Bodrý lodník se doplazil kupředu a přehodil přední plachtu a Charley zamířil kormidlem napravo na San Joaquin. Vítr, před nímž jsme dosud pluli s lodí v rovnováze, zachvátil nás nyní ze strany, a *Marie Rebeka* nakláněla se na levý bok, jako by se chtěla překotit.

Stále jsme se hnali kupředu a stále se za námi hnali rybáři. Cena jejich sítí byla větší než pokuty, jež by zaplatili za porušení rybářských zákonů, a tak odpoutat se od nich a uniknout – což mohli snadno provést – nebylo by jim přineslo žádného užitku. Dále pak zůstávali pudově při svých sítích, jako námořník lpí na své lodi. A navíc se v nich probudila touha po pomstě a mohli jsme spolehnout na to, že by nás následovali až na konec světa, zachce-li se nám vléci je tak daleko.

Střelba pušek ustala. Rozhlédli jsme se dozadu, abychom věděli, co naši zajatci robí. Čluny byly od sebe původně v nestejných vzdálenostech, nyní jsme viděli, že čtyři nejbližší jsou pohromadě. To provedli tím, že člun vpředu hodil malé lano člunu, který byl za ním. Když se tak stalo, odpoutal se tento zadní od své sítě a přitáhli jej pak pomocí lana k přednímu. Rychlost však, jíž jsme pluli, byla tak veliká, že jim to šlo jen velice zvolna od ruky. Chvilími se namáhali ze všech sil a nepodařilo se jim postoupit byt' i jen o palec, chvilími postupovali opět rychleji.

Když ty čtyři čluny byly dost blízko u sebe, aby bylo možno přestoupit z jednoho na druhý, přestoupili Řekové ze tří s nímž se jedním

muži do člunu, který byl nám nejbližší, své ručnice si nesli s sebou. V nejpřednějším člunu bylo jich tedy pět, a bylo patrné, že jejich úmyslem je dostat se na naši palubu. Pokusili se o to tím způsobem, že s největším namáháním, až se z nich pot řinul, přitahovali se píd' za pídí pomocí plovákové šňůry na síti. A ačkoli to šlo zvolna a musili často ustát, aby si odpočinuli, přece jen se nám postupně blížili.

Charley smál se jejich námaze a řekl: „Dejte jim košovou plachtu, Ole.“

Košová plachta byla mžikem napjata za prudké palby ručnic ze člunů, *Marie Rebeka* se naklonila, poskočila a hnala se kupředu rychleji než prve.

Avšak Řekové se nedali odstrašit. Nemohli se při této zvýšené rychlosti přitáhnout k nám blíž pomocí svých rukou, proto si pomohli jiným způsobem. Jeden z nich, držení za nohy svými soudruhy, naklonil se daleko přes píd' a připevnil lano k plovákové šňůře. Pak táhli pomocí kladky a opakujíce tento manévr, počali se nám opět přibližovat.

„Dejte lodi stěhovou plachtu,“ řekl Charley.

Ole Eriksen pohlédl na tlak, jemuž *Marie Rebeka* byla již vydána, a potřásl hlavou. „Vyvrátilo by jí to stěžeň,“ řekl.

„A my budeme nuceni ji opustit, neučiníte-li tak,“ opáčil Charley.

Ole vrhl úzkostlivý pohled na své stěžně, druhý pak na člun osazený ozbrojenými Řeky, a svolil.

Pět mužů bylo nyní na přídi člunu – špatné místo, je-li plavidlo ve vleku. Sledoval jsem chování jejich člunu, když velká rybářská stěhová plachta, daleko, daleko větší než plachta košová a užívaná pouze při lehké bríze, byla napjata. Když se *Marie Rebeka* zapotácela vpřed hrozným trhnutím, nosec člunu ponořil se do vody a pět mužů klopytalo druh přes druh divokými skoky na zád', aby zachránilo člun před úplným pohlcením vlnami.

„To jim dodalo!“ poznamenal Charley, ač úzkostlivě pozoroval chování *Marie Rebeky*, jíž hnali jsme nyní pod daleko větším množstvím plátka, než vlastně byla s to unést.

„Nejbližší zastávka je Antiochie!“ oznamoval bodrý lodník po způsobu železničních průvodčích. „A pak přijde Merryweather.“

„Pojďte sem, rychle,“ řekl mi Charley.

Proplížil jsem se přes palubu a stanul jsem vzpřímen vedle něho chráněn ocelovou deskou.

„Sáhněte do mé náprsní kapsy,“ velel, „a vytáhněte můj zápisník. Tak, dobře. Vytrhněte prázdný list a napište, co vám řeknu.“

A napsal jsem toto:

Telefonujte do Merryweather šerifovi na policejní úřad nebo soudci. Řekněte jim, že přicházíme, ať svolá celé město. Necht' se všichni ozbrojí a očekávají nás na hrázi, nebo jsme ztraceni.

„Nuže, nyní to dobře připevněte ke kusu lana a uchystejte se hodit to na břeh.“

Učinil jsem dle jeho slov. Zatím jsme se přiblížili k Antiochii. Vítr skučel naším lanovím, *Mary Rebeka* byla silně nakloněna na bok a hnala se kupředu jako mořský chrt. Námořnické obyvatelstvo Antiochie vidělo, že jsme napjali košovou i stěhovou plachtu, nejšílenější kousek za takového povětří, a spěchalo v malých skupinách na hráze, aby vyzvěděli, co se to děje.

Charley zabočil ke břehu tak, že by bylo téměř možno vyskočit z lodi na hráze. Když mi pak dal znamení, vyhodil jsem lano s lístkem. Narazilo na roubení hráze, až to zabzučelo, poskočilo po zemi na nějakých patnáct nebo dvanáct stop a bylo chyceno užaslými diváky.

To vše sběhlo se v mžiku, neboť v příští minutě byla již Antiochie za námi a my jsme se hnali dále řekou San Joaquin k Merryweather, o šest mil dále. Řeka zamířila zde přímo na východ a my letěli úžasnou rychlostí kupředu hnáni prudkým větrem.

Ole Eriksen klesl, jak se zdálo, ve stavu tupého zoufalství. Charley a oba lodníci hleděli nadějně do světa, a to vším právem. Merryweather bylo město s uhelnými doły a ježto byla neděle, bylo

lze důvodně očekávat, že všichni muži budou doma. Dále uhlokově neměli nikdy v lásce řecké rybáře a zcela jistě nám ze srdce rádi pomohou.

Namáhali jsme své zraky, abychom pochytili již alespoň záblesk města, a první pohled, jehož se nám dostalo, poskytl nám nesmírnou úlevu. Hráze se černaly lidmi. Jak jsme se blížili, viděli jsme, že se lidé stále ještě sbíhají a proudí hlavní ulicí každý s puškou v ruce. Charley pohlédl na rybáře v našich patách s majetnickým výrazem, jehož jsem do té chvíle u něho postrádal. Řekové byli při pohledu na takové množství ozbrojenců naprosto zděšeni a odkládali ručnice.

Sejmuli jsme košovou i stěhovou plachtu, spustili vratiráhno, přehodili hlavní plachtu a zamířili jsme k hlavní hrázi. *Marie Rebeka* zahнула do větru a zajatí rybáři opsali za ní velký kruh hnání dále kolem ní. Lana byla vržena na břeh a loď připoutána. To vše bylo provedeno za bouřlivých pozdravů rozradostněných a bavících se tím uhlokopů.

Ole Eriksen si zhluboka oddychl. „Nemyslil jsem již, že ještě kdy uvidím svou ženu,“ přiznával.

„Jakže, vždyť nám nehrozilo vůbec žádné nebezpečí,“ řekl Charley.

Ole pohlédl na něho nedůvěřivě.

„Zajisté, míním to vážně,“ pokračoval Charley. „Vždyť se nedjednalo o nic, než abychom se dostali na konec – nu a nyní tam jsme a Řekové mohou rozmotat své sítě.“

Slezl dolů jako opice, odšrouboval matici a nechal vypadnout hák. Když Řekové vytáhli své sítě do člunů a dali své lodice do pořádku, četa občanů je převzala z našich rukou a odvedla je do vězení.

„Myslím, že jsem se choval jako hlupák,“ řekl Ole Eriksen. Změnil však hned o sobě mínění, když se zástup měšťanů s obdivem nahrnul na palubu, aby mu stiskli ruce, a několik podnikavých novinářů vyfotografovalo *Marii Rebeku* a jejího kapitána.

Demetrios Contos

Dle toho, co jsem vypravoval o řeckých rybářích, necht' si nikdo nemyslí, že to jsou vesměs špatní lidé. Naprosto ne. Jsou to však drsní muži, seskupení v izolovaných družstvech, kteří bojují se živly o svůj vezdejší chléb. Žili daleko od zákona, nerozuměli mu a pokládali jej za tyranství. Zejména rybářské zákony zdály se jim být tyranické. A z téže příčiny hleděli také na rybářskou hlídku jako na svého přirozeného nepřítel.

Ohrožovali jsme mnohým způsobem jejich život nebo jejich prostředky k životu, což jest totéž. Zabavovali jsme nezákonné sítě a lapačky, jejichž materiál je stál značné částky a jichž zhotovení vyžadovalo mnoho týdnů jejich práce. Bránili jsme jim často a za mnohých okolností lovit ryby, což bylo totéž, jako bránit jim v tom, aby mohli shánět živobyť tak dobře, jako kdyby nás nebylo. A když jsme je přistihli a zatkli, byli postaveni před soud, kde byly na nich vymáhány velké pokuty. Výsledek byl, že nás pomstychtivě nenáviděli. Jako je pes přirozeným nepřítelem kočky, had člověka, tak my, členové rybářské hlídky, byli jsme vrozenými nepřáteli rybářů.

Následující povídku o Demetriu Contovi vypravuji však proto, abych ukázal, že dovedli jednat právě tak šlechetně, jako uměli divoce nenávidět. Demetrios Contos bydlil ve Vallejo. Vedle Velkého Aleka byl nejstatečnějším, nejsmělejším a nejvlivnějším mužem mezi Řeky. Nepůsobil nám nikdy žádných obtíží a pochybuji, že by se byl vůbec kdy s námi utkal, kdyby si nebyl pořídil nový lososí člun. Vystavěl jej podle svého vlastního modelu, v němž podoba obyčejného lososího člunu byla poněkud pozměněna.

Ve své domýšlivosti shledával člun velice rychlým – skutečně daleko rychlejším, než byl kterýkoli jiný člun v zálivu nebo na řekách. Ihned tím zpyšněl a počal se chvástat, a když naše výprava

s *Marii Rebekou* proti nedělním rybářům lososů nahnala jim notně strachu, poslal nám vyzývavý vzkaz do Benicie. Jeden z místních rybářů nám jej vyřídil. Dával na srozuměnou, že Demetrios Contos vypluje na svém člunu z Vallejo příští neděli a přímo před Benicíí vrhne svou síť a bude chytat lososy, a že Charley Le Grant, strážník, může přijít a lapit ho, bude-li moci. Ovšem, že Charley a já jsme neslyšeli dosud nic o jeho novém člunu. Náš člun byl dost rychlý a nebáli jsme se pustit s někým do závodění, došlo-li k tomu.

Přišla neděle. Zvěst o vyzvání rozšířila se široko daleko a rybáři a námořníci Benicie dostavili se jako jeden muž. Nakupili se na parníkové hrázi, že vyhlížela jako velké závodistiště při kopané. Charley i já nebrali jsme věc doopravdy, avšak tyto davy diváků přesvědčily nás o tom, že na vyzvání Demetria Conta něco je.

Odpoledne, když mořská bríza přibrála na síle, objevila se jeho plachta, jak dal svůj člun hnát větrem. Zabočil na nějakých dvacet stop ke hrázi, mávl divadelně rukou jako nějaký rytíř při vstupu na kolbiště, při čemž se mu dostalo srdečného přivítání od diváků, a plul pak do úžiny na několik set sáhů daleko. Tam zkasal plachtu, navedl člun bokem po větru a počal rozvinovat síť. Nespustil jí mnoho, snad nějakých padesát stop, avšak Charley a já jsme byli zaraženi jeho nestoudností, jako by do nás blesk udeřil. Nevěděli jsme v té chvíli, – to jsme se dozvěděli až později –, že síť, již při tom použil, byla stará a bezcenná. Mohl s ní lovit, pravda, avšak poněkud větší úlovek by ji roztrhal na kusy.

Charley vrtěl hlavou. „Přiznávám se, že jsem zmaten. Co z toho, že má ve vodě jen padesát stop sítě? Nemohl by ji přesto dostat včas do člunu, kdybychom na něho vyrazili. A proč sem vůbec přišel a chvástá se přestoupením zákona přímo před našimi zraky? A k tomu ještě v našem domově!“

Charleyuv hlas zněl hněvivě a pokračoval pak po několik minut ve splání nad nestoudností Demetria Conta.

Zatím muž, o nějž šlo, hověl si na zádi svého člunu a pozoroval plováky sítě. Uvázne-li velká ryba v takové plovoucí síti, upozorní na to splávky svým nepokojným chováním. A patrně upozornily právě Demetria, neboť vytáhl síť na nějakých dvanáct stop a ustal pak na chvíli, než vhodil na dno člunu velkého, lesknoucího se lososa. Obecenstvo na hrázi to uvítalo opětovným pochvalným pokřikem. To bylo již více, než Charley mohl snést.

„Pojďte, hochu,“ zvolal na mne. Neztráceli jsme čas, skočili do svého lososího člunu a napínali jsme plachtu.

Dav dal pokřikem výstrahu Demetriovi, a když jsme odrazili od hráze, postřehli jsme, jak se zbavil své bezcenné sítě pomocí dlouhého nože. Jeho plachta byla připravena k napětí a za okamžik nato třepetala se již ve sluneční záři. Poskočil na zád, zatáhl za plachtový provazec a zamířil velkým obloukem k pohoří Contra Costa.

V té době nebyli jsme dále než třicet stop za ním. Charley jásal. Znal rychlost našeho člunu a věděl také, že v plachtění má jen málo sobě rovných. Věřil, že Demetria jistě dostihne, a já jsem sdílel jeho důvěru. Jaksi jsme však nepozorovali, že by se nám to dařilo.

Byla pěkná, příznivá bríza. Klouzali jsme lehce po hladině, avšak Demetrius klouzal povlovně stále dál a dále od nás. A nejen, že plul rychleji, avšak dovedl využít větru o poznání víc než my. To jsme poznali zejména jasně ve chvíli, když zabočil u pohoří Contra Costa a míjel nás obloukem na dobrých sto stop dále k návětrí.

Charley si zahvízdl a zvolal: „Bud' je jeho člun očarován, nebo vlečeme v podpalubí sud petroleje.“

Vyhlíželo to skutečně tak. A zatím co Demetrius plul podél somnského pohoří na druhé straně úžiny, zůstali jsme tak bezdějně daleko za ním, že mne Charley vyzval, abych povolil plachetní provazec, a vraceli jsme se k Benicii. Rybáři na parníkové hrázi nás přivítali hlučným posměchem, když jsme se vrátili sami a přivazovali svůj člun. Charley a já jsme vystoupili a odcházeli. Hleděli jsme dost hloupě na svět, neboť je to krutá rána pro naši pýchu,

myslíme-li, že máme dobrý člun a víme, jak s ním zacházet, a přijde někdo jiný a překoná nás.

Charley trápil se tím po kolik dní, pak dostalo se nám opět vzka-
zu jako dříve, že Demetrius Contos bude příští neděle opakovat svůj
výkon. Charley se vzchopil. Vytáhl náš člun z vody, vyčistil a natřel
nově dno, přizpůsobil vhodně střední část paluby, prohlédl peč-
livě lodní výstroj a strávil téměř celou sobotní noc sešívaje novou
a daleko větší plachtu. Udělal ji tak velikou, že bylo třeba dostatečné
přítěže – naložili jsme ještě téměř pět set liber starých kolejnic na
dno člunu.

Přišla neděle a s ní se doslavil i Demetrius Contos, aby porušil
vzdorně zákon za bílého dne. Odpoledne měli jsme opět mořskou
brízu a Demetrius zbavil se opět čtyřiceti nebo i více stop své
zchátralé sítě, napjal plachty a vyrazil nám přímo před nosem. Tušil
však Charleyův úmysl a jeho vlastní plachta zdvíhala se výše než
předešle a k jejímu spodnímu okraji byl přidán ještě široký pruh
plachtoviny.

Šlo to téměř stejně napříč k pohoří Contra Costa, a jak se zdálo,
nikdo z nás nebyl ve výhodě, ani nezůstával pozadu. Ve chvíli, kdy
jsme zamířili zpět k sonomskému pohoří, postřehli jsme, ačkoli
jsme vypluli téměř stejnou rychlostí, že Demetriovi podařilo se
přece využít větru o poznání více než nám. A přece Charley řídil
náš člun tak obratně a účelně, jak jen bylo možno, a docílil dnes
větší rychlosti, než kdy dříve.

Ovšem, že mohl vytáhnout revolver a vypálit na Demetria, avšak
shledali jsme již dávno, že se příčí našim povahám střílet po prchajíc-
cích mužích, kteří se provinili jen menším přestupkem. Zdálo se také,
jako by mezi hlídači a rybáři bylo došlo k jakési mlčky učiněné do-
hodě. Nestříleli-li jsme po nich, když prchali, nekladli pak již odporu,
jakmile jsme je jednou dostihli. Demetrius Contos prchal tedy nyní
před námi a nám nezbyvalo, než abychom se vynasazili co nejlépe
ho dohonit. Věděli jsme, že se nám nebude vzpírat, lapíme-li ho.

Jak jsme se s velikými plachtami a příznivou brízou hnali Carqui-nezskou úžinou, shledali jsme, že naše plavba je – jak se říká – „lech-tivá“. Museli jsme ustavičně dávat pozor, abychom se nepřekotili, a zatímco Charley kormidloval, držel jsem v ruce hlavní plachetní provazec otočený pouze na jeden závin kolem obrtlíku a byl jsem připraven jej okamžitě povolit. Demetrios řídil svůj člun sám, a jak jsme viděli, měl plné ruce práce.

Avšak všechna naše snaha ho dostihnout byla marná. Dle svého nejlepšího vědomí sestrojil si člun lepší, než byl náš. A ačkoli Charley řídil jej právě tak dobře, ne-li ještě o něco lépe, nebyl náš člun tak dobrý, jako Řekův.

„Povolte provazec,“ velel Charley, a když náš člun poskočil ve větru, ozval se posměšný smích Demetriův.

Charley potřásl hlavou. „Nic naplat, Demetrios má lepší člun. Pokusí-li se o svůj kousek ještě jednou, musíme ho přivítat nějakým jiným způsobem.“

Tentokrát přispěla nám moje vynalézavost ku pomoci.

„Co byste řekl tomu,“ navrhoval jsem následující středy, „abych se příští neděle vydal sám na honbu za Demetriem, zatímco vy byste čekal na něho na hrázi ve Vallejo, až se vrátí?“

Charley uvažoval o tom chvíli a pleskl si na kolena.

„Dobrá myšlenka! Začínáte už také vědět, co se svou hlavou. Všechna čest vašemu učiteli, musím říci.“

„Nesmíte ho však hnát příliš daleko,“ pokračoval pak po chvílce, „nebo zamíří do zálivu San Pablo, místo aby se vrátil domů do Vallejo, a já bych tam stál sám na hrázi a očekával marně jeho návrat.“

Ve čtvrtek Charley přišel s námitkou proti mému plánu.

„Všichni budou vědět, že jsem šel do Vallejo, a spolehněte na to, že Demetrios to bude vědět také. Bojím se, že se budeme muset této myšlenky vzdát.“

Tato námitka byla příliš pádná a já po celý ten den zápolil se svou rozmrzelostí. Avšak téže noci zdálo se mi, že jsem přišel na

nový způsob, a ve své horlivosti jsem probudil Charleyho z jeho zdravého spánku.

„Nu,“ zabručel, „co se děje? Hoří snad dům?“

„Ne,“ odvětil jsem, „pouze moje hlava. Poslechněte. V neděli vy a já budeme v Benicii ve chvíli, kdy se Demetrioiva plachta objeví na obzoru. To uspí všeliké podezření. Pak, až se Demetrioiva plachta objeví, vytratíte se nenápadně a vrátíte se do města. Všichni rybáři budou myslet, že jste přemožen a že jste si toho vědom.“

„Až potud by to bylo dobré,“ poznamenal Charley, zatímco jsem umkl a chtěl nabrat dech.

„Velmi dobré myslím,“ pokračoval jsem pyšně. „Budete se loudat lhostejně k městu, ale jakmile jim jednou budete z dohledu, poženete to, pokud vám jen nohy stačí, k Danu Malouyovi. Vezmete si jeho malou kobyly a vyrazíte silnicí k Vallejo. Silnice je v dobrém stavu a můžete tam dorazit dříve, než se tam Demetrios dostane proti větru.“

„A já se postarám především o tu kobyly, hned zítra ráno,“ řekl Charley a přejal bez váhání můj upravený plán.

„Ale povídám,“ řekl po chvíli a probudil tentokráte mne ze zdravého spánku.

Mohl jsem zaslechnout, jak se po tmě chechtá. „Povídám hochu, není to přece jen něco nového, že rybářská hlídka pojede na koni?“

„Vynalézavost,“ odvětil jsem. „Tu jste přece sám vždy kázal – hleďte předstihnout druhého o jednu myšlenku a musíte vyhrát.“

„Hihi!“ chechtal se. „A jestliže tato myšlenka spolu s kobyly nepřipraví soupeře tentokráte o dech, pak ať nejsem váš pokorný sluha Charley Le Grant.“

„Ale dovedete řídit člun sám?“ tázal se v pátek. „Pamatujte, máme na něm náležitě velkou plachtu.“

Zastával jsem svou dovednost tak tvrdošijně, že se navrátil k té věci až teprve v sobotu, kdy mi navrhl, že odstraní celý jeden pruh z dolního konce plachty. Myslím, že moje rozmrzelost se zračila

tak jasně na mé tváři, že od tohoto úmyslu upustil. Také já jsem se pyšnil svými schopnostmi v plachtění a šíleně jsem si přál vyjet sám s velkou plachtou, projet Carquinezskou úžinou a stíhat prchajícího Řeka.

Jako obvykle – neděle a Demetrios Contos se dostavili současně. Rybářům stalo se již zvykem shromáždit se na parníkové hrázi, aby uvítali jeho příchod a vysmáli se naší rozmrzelosti. Zkasal plachtu na několik set sáhů daleko a vrhl svých obvyklých padesát stop zpuchřelé sítě.

„Myslím, že ta hloupost se povleče tak dlouho, pokud mu jen k tomu stačí jeho stará síť,“ bručel Charley úmyslně, aby to několik Řeků slyšelo.

„A pak já mu půjčím svou starou síť,“ ozval se ihned jeden z nich zlomyslně.

„Mně je to jedno,“ odpověděl Charley, „mám sám také starou síť a může ji mít – přijde-li a řekne-li mi o ni.“

Všichni se tomu smáli, neboť dovedli mít slitování s mužem, nalézajícím se nyní v tak nepříjemném postavení jako Charley.

„Dosud jde vše dobře, hochu,“ řekl mi Charley za chvíli nato. „Myslím, že bych mohl už do města k Maloneyovi.“

„Mám spustit člun?“ tázal jsem se.

„Chcete-li,“ zněla jeho odpověď, když se obrátil na patách a zvolna odcházel.

Demetrios vytáhl dva velké lososy ze své sítě a já jsem vskočil do člunu. Rybáři se kupili kolem a očekávali zábavu. Když jsem počal napínat plachtu, zahrnuli mne spoustou všelikých posměšných rad. Druh druhu nabízel dokonce veliké sázky, že jistě lapím Demetria. Dva z nich se tvářili jako rozhodčí a vážně se mne tázali, mohou-li plout se mnou, aby viděli, jak to provedu.

Neměl jsem však naspěch. Prodléval jsem, neboť jsem chtěl dát Charleyovi co nejméně času. Pokud jsem jen mohl, předstíral jsem obtíže při napínání plachty a posunul jsem poněkud malé lano, jímž

je plachtový bidelec poután k vratiráhnu. Teprve když jsem si byl jistý, že Charley došel k Danu Maloneyovi a je na hřbetě malé kobyly, odrazil jsem od hráze a pustil jsem velkou plachtu po větru. Silný závan ji nadmul a naklonil loď na bok, že se do ní nahrnulo několik kbelíků vody. Taková maličkost stane se i nejlepšímu námořníkovi na malém člunu, a přece – ačkoli jsem ihned povolil provazec a napřímil loď – se mi dostalo posměchu, jako bych se byl dopustil nejloupější chyby.

Když Demetrios viděl pouze jednu osobu ve člunu rybářské hlídky, a to ještě pouhého hochy, počal si se mnou zahrávat. Opsal krátký oblouk, maje mne necelých třicet stop za sebou, uvolnil poněkud plachetní provazec a vrátil se k parníkové hrázi. A pak následovalo více takových oblouků, obracel se a kličkoval k největšímu potěšení obecenstva, jež mu bylo tak nakloněno. Byl jsem přímo za ním po celou tu dobu a odvažoval jsem se dělat totéž co on, i když zabočil napříč větrem a přehodil svou velkou plachtu – velice nebezpečný kousek s takovou plachtou a v takovém větru.

Spoléhal na čipernou mořskou brízu a silný odliv, což mělo za následek nepokojnou hladinu, a chtěl mne takto přivést do úzkých. Byl jsem však ve svém živlu a v celém svém životě neřídil jsem člun lépe než onoho dne. Byl jsem naladěný ke koncertnímu výkonu, můj mozek pracoval klidně a rychle, ruce neselhaly mi ani jednou a zdálo se, že jsem téměř vytušil tisíce těch maličností, s nimiž námořník na malém člunu musí počítat v každé vteřině.

Naopak, byl to Demetrios, kdo se ocitl v nesnázích. Něco nebylo v pořádku na jeho člunu, takže lano drhlo a nechtělo dobře konat službu. V okamžiku, kdy byl proti mně ve výhodě získané obratným manévrem, viděl jsem, jak se netrpělivě snaží dát to opět do pořádku. Nedal jsem mu k tomu dost času a byl ihned opět nucen vrátit se ke kormidlu a k plachetnímu provazci.

Závada působila mu starost. Přestal si se mnou zahrávat a pustil se chutě k Vallejo. Ke své radosti jsem shledal při prvním delším

zabočení napříč, že se mi podařilo využít větru o něco lépe než jemu. Nyní byla chvíle, kdy by mu bylo dobře posloužilo, kdyby byl měl ve člunu ještě jednoho muže, neboť mne měl jen několik stop za sebou a neodvážil se opustit kormidlovou páku a skočit doprostřed lodi, aby odstranil závalu.

Nemohl se udržet ve větru tak zplna jako dřív, proto popustil opět o něco plachetní provazec a chtěl se mi takto uhnout. Povolil jsem mu to, až jsem se dostal do návětrí, kdy jsem se řítit přímo k němu. Když jsem se blížil, chtěl zabočit, což mne přimělo k tomu, že jsem zahrnul zplna do větru a chtěl mu nadběhnout. Od něho to však byl pouze obratně provedený úskok a setrval při svém směru, zatímco já jsem spěchal nahradit opět, co jsem ztratil.

Byl nepopiratelně obratnější než já, když šlo o manévrování, chvílemi už tak tak že jsem ho měl, on se mi však pokaždé vykroutil a unikl. Mimo to vítr přibíral stále na síle a oba jsme měli co dělat, abychom se nepřekotili. Pokud jde o můj člun, nebyl by se udržel na vodě, kdyby nebylo oné dodatečné přítěže. Seděl jsem vzpřímen nad návětrným roubením, kormidlo v jedné ruce a plachetní provazec ve druhé. Při prudčích závanech jsem byl často nucen povolit provazec pouze na jednu kličku kolem obrtlíku. To umožňovalo plachtě přitocit se k větru, což bylo totéž jako ztratit právě tolik hnací síly, a ovšemže jsem tím ztrácel půdu. K mé útěše byl Demetrios právě tak často nucen učinit totéž.

Silný odliv, ženoucí se dolů úžinou právě proti větru, byl příčinou neobvykle vzedmutého a úskočného moře, jež ustavičně doráželo na palubu. Byl jsem promočen, až ze mne kapalo, a dokonce i plachta byla mokrá až do polovice dolejší obruby. Jednou se mi podařilo předstihnout Demetria tak, že moje příď narazila na bok jeho lodi. To byla chvíle, kdy bych pro změnu potřeboval ještě jednoho muže já. Než jsem mohl přiskočit kupředu a skočit na jeho palubu, odstrčil člun veslem a smál se mi při tom jízlivě do tváře.

Byli jsme nyní v ústí úžiny na ošklivém proudu hladiny. Zde úžina Vallejo a úžina carquinezská vrhaly své vody přímo proti sobě. Onou proudila všechna voda řeky Napa, touto pak všechna voda suisunského zálivu a řeky Sacramento a San Joaquin. A kde tak ohromná vodní tělesa ve svém rychlém běhu na sebe narazila, vznikl hrozný vířivý proud. A aby to bylo ještě horší, víchr skučel od zálivu San Pablo rychlostí patnácti mil a hnal strašné vlny k tomuto místu.

Jakmile se proudy srazily, tříštily se všemi směry, tvořily vlny a prohlubně, v nichž voda vřela a přitahovala vše k sobě. Vlny metaly pěnu, dorážely na palubu hned z návětrné strany, hned ze zádě. A středem toho všeho, puzeny šílenou silou a rychlostí, hřměly mohutné vlny zálivu San Pablo a nad nimi se kouřilo pěnou a parami.

Byl jsem právě tak pln nepokoje jako moře. Člun konal službu znamenitě, skákal a klouzal přes tyto překážky jako závodní kuň. Mohl jsem jen stěží opanovat svou radost. Ohromná plachta, skučící víchr, vzedmuté valící se moře, letící člun – a já trpaslík, pouhý bod uprostřed toho všeho, ovládal jsem tento zápas živlů, proplouval jím a přes něj, vítězoslavně, vítězně.

A právě v té chvíli, když jsem se hlasitě zasmál jako vítězný hrdina, člun utrpěl strašný náraz a okamžitě se zastavil. Byl jsem vržen kupředu a na dno. Vzchopil jsem se a letmo postřehl obrysy zelenavého, mořskými řasami a škeblemi pokrytého předmětu. Poznám jsem ihned, že to je postrach všech lodníků, uvolněná plovoucí kláda. Před tím se nedovede uchránit nikdo. Nasáklý vodou pluje takový trám těsně pod hladinou, takže není možno jej postřehnout včas, aby se mu dalo uhnout.

Jistě celá příď člunu byla roztráštěná, neboť v několika vteřinách se člun naplnil do polovice vodou. Několik vln pak zalilo jej docela, takže klesl kolmo dolů, tlačěn ke dnu těžkou přítěží. To vše se seběhlo tak rychle, že jsem se zapletl do lana a byl jsem taktéž tažen

do hlubiny. Když jsem se prodral na povrch, dusil jsem se, až mi plíce hrozily prasknout. Marně jsem se rozhlížel po veslech. Jistě byla odplavena vířícím proudem. Viděl jsem, jak se Demetrios Contos ohlíží na svém člunu a zaslechl jsem zvuky jeho hlasu plného posměchu a pomsty, když radostně vykřikl. Plul dále svým směrem a zanechal mne mé zkáze.

Nezbývalo mi nic jiného, než plavat, což na moři tak zdivočelém bylo v nejlepším případě otázkou několika okamžiků. Zadržel jsem dech a oběma rukama se mi povedlo zbavit těžkých námořnických bot a kazajky. Mohl jsem však jen s největšími obtížemi lapat vzduch a ihned jsem poznal, že nejde ani tak o plavání, jako o dýchání.

Rozčeřené divoké vlny San Pablo mnou zmítaly, když na mne dorážely ze všech stran, a byl jsem dušen a rdoušen vodou metanou mi proudem do očí, nosu a úst. Pak opět podivné víry, vodní nálevky, mne uchopily za nohy a táhly mne do hlubiny, aby mne vychrlily opět v nějakém divokém víru, kde – i když jsem se všemožně snažil zatajit dech – dopadaly na mou hlavu mohutné čeřící se vlny.

Nebylo možno, abych to déle přežil. Dýchal jsem více vody než vzduchu a topil se stále víc a víc. Smysly mne počaly opouštět, hlava mi šla kolem. Zápasil jsem pudově, křečovitě, a byl jsem jen v polovědomí, když jsem ucítil, jak mne někdo chytil za ramena a přetáhl přes roubení člunu.

Chvíli jsem ležel napříč přes lavici, kam jsem byl hozen, tváří dolů, zatímco mi z úst vytékala voda. Po chvíli, stále ještě sláb a zmámen, jsem se obrátil, abych se dozvěděl, kdo je mým zachráncem. A tam, na zádi s plachetním provazcem v jedné ruce a kormidlovou pákou ve druhé, seděl Demetrios Contos a s dobrosrdečným úšklebkem mi kynul. Měl v úmyslu nechat mne utonout – řekl mi později – avšak jeho lepší já zvítězilo, přemohlo ho a poslalo ho zpět ke mně.

„Jste v pořádku?“ tázal se.

Snažil jsem se mu naznačit svými ústy „ano“, neboť jsem nemohl promluvit.

„Umíte zacházet s člunem velmi dobře,“ řekl, „tak dobře jako nějaký muž.“

Poklona od Demetria Conta byla ovšem velkou poctou a já jsem to uznal, ačkoli jsem mohl pokynout pouze vděčně hlavou.

Víc jsme spolu nemluvili, neboť jsem byl příliš zaměstnán tím, abych přišel opět úplně k sobě, on pak měl co dělat se člunem. Přirazil ke hrázi ve Vallejo, přivázal člun a pomohl mi vystoupit. A tehdy – když jsme oba vystoupili na hráz – zjevil se z úkrytu za koly k sušení sítí Charley a položil ruku na rameno Demetria Conta.

„Zachránil mi život, Charley,“ namítal jsem, „a nemyslím, že by měl být zatčen.“

Výraz zmatku se objevil v Charleyově tváři, která se však ihned opět vyjasnila. Tak tomu bylo vždy, když se k něčemu rozhodl.

„Nemohu si pomoci, hochu,“ řekl laskavě. „Nemohu zanedbat svou povinnost – a mou povinností je zatknout ho. Dnes je neděle a v jeho člunu jsou dva lososi chycení dnešního dne. Jak jinak mohu jednat?“

„Zachránil mi však život,“ trval jsem na svém neschopen, abych našel nějaký jiný důvod.

Tvář Demetria Conta zbrunátněla hněvem, když vyslechl Charleyův rozsudek. Měl pocit, že s ním bylo jednáno nepoctivě. Lepší část jeho povahy zvítězila, vykonal šlechetný čin, zachránil bezmocného nepřítele, a za to ho nepřítel vede do vězení.

Když jsme se vraceli do Benicie, byli jsme Charley a já rozladěni a nemohli jsme se shodnout. Já jsem zastával ducha zákona a ne jeho literu, kdežto Charley se dovolával se právě písmen. Pokud jen mohl vůbec nahlédnout, nemohl jednat jinak. Zákon praví stručně a určitě, že v neděli nesmí nikdo chytat lososy. On byl strážníkem a jeho povinností bylo zjednat zákonu platnost. Tak tomu jest. Vykonal svou povinnost a jeho svědomí je čisté. Nicméně celá ta

věc zdála se mi být nespravedlivá a bylo mi velice líto Demetria Conta.

Za dva dny nato šli jsme do Vallejo k soudu. Musel jsem jít jako svědek – a byla to ta nejkřutější úloha, jež mi kdy byla v životě uložena. Jako svědek jsem potvrdil, že jsem viděl, jak Demetrius chytil právě ty dva lososy, s nimiž ho Charley zatkl.

Demetrius měl právního zástupce, jeho věc byla však beznadějná. Porota byla na poradě pouze patnáct minut a vrátila se s rozsudkem na vinu. Soudce odsoudil pak Demetria, aby zaplatil pokutu sto dolarů, nebo šel do vězení na padesát dní.

Charley předstoupil před soudního úředníka.

„Zaplatím tu pokutu,“ řekl a položil současně na stůl pět zlatých dvacetidolarů. „Je to – byla to jediná cesta, jak se z toho dostat, hochu,“ koktal a obrátil se ke mně.

Vlhko mi vstoupilo do očí a chopil jsem ho za ruku.

„Já zaplatím –“ počal jsem.

„Svou polovici?“ přerušil mne. „Očekávám od vás skutečně, že tak učiníte.“

Zatím právní zástupce sdělil Demetriovi, že Charley zaplatil již také jeho výlohy.

Demetrius přistoupil k Charleyovi, aby mu stiskl ruku, a všecka jeho jižní krev zableskla mu při tom tváří. Pak – nechtěje se dát překonat ve šlechetnosti – trval na tom, že on sám zaplatí pokutu i odměnu svému zástupci, a rozhněval se téměř, když to Charley nechtěl připustit.

Myslím, že víc než cokoli jiného jsme tehdy vykonali, tento Charleyův čin vzbudil v rybářích pojem o hlubším významu zákona. Charley postoupil také výše v jejich úctě, i mně se dostalo trochu podílu na chvále – jakožto hochu, jenž umí tak dobře řídit člun. Demetrius Contos nejen, že již nikdy nepřestoupil zákon, avšak stal se nám i velice dobrým přítelem a více než za jedné příležitosti došel si do Benicie s námi pohovořit.

Žlutý Šátek

„Nechci vám předpisovat, hochu,“ řekl Charley, „avšak jsem silně proti tomu, abyste podnikl ještě svou poslední výpravu. Prošel jste šťastně a bezpečně těžkými časy a mezi drsnými lidmi a byla by hanba, kdyby se vám přihodilo něco právě ke konci.“

„Ale jak se tomu mám vyhnout, abych nepodnikl poslední výpravu?“ tázal jsem se s mladickou tvrdošíjností. „Všechno musí přece mít svůj konec.“

Charley zkřížil nohy, opřel se dozadu a uvažoval chvíli o tomto problému. „Máte pravdu. Ale proč bychom nenazývali vaši poslední výpravou zajetí Demetria Conta? Vrátil jste se z ní zdrav a v pořádku, leč že jste se trochu omočil a... a...“ Hlas mu selhal a na okamžik nemohl dále. „A nikdy bych si neodpustil, kdyby se vám nyní něco přihodilo.“

Smál jsem se Charleyovu strachu, ale podvolil jsem se zároveň jeho laskavé žádosti a svolil jsem, abychom poslední výpravu považovali již za vykonanou. Byli jsme pospolu dva roky a nyní opouštěl jsem rybářskou hlídku, protože jsem se chtěl vrátit a dokončit vzdělání. Vydělal jsem si a ušetřil peníze, abych mohl pobýt tři léta na vysoké škole, a ačkoli počátek školního roku byl ještě několik měsíců vzdálený, zamýšlel jsem se přiučit ještě mnohému ke vstupním zkouškám.

Má zavazadla byla již pohodlně složena v lodní bedně a nezbývalo mi než si koupit lístek a jet vlakem do Oaklandu, když Neil Partington přišel do Benicie. V té době bylo *Soba* ihned třeba k nějaké práci daleko dole na Dolním zálivu a Neil řekl, že má v úmyslu plout přímo do Oaklandu. Tam byl jeho domov a já jsem měl bydlet během studií v jeho rodině, proto neviděl – jak řekl –, důvodu, proč bych si neměl naložit svou bednu na palubu a jet s ním.

Tak se tedy bedna dostala na palubu a uprostřed odpoledne napjali jsme *Sobovu* velkou plachtu a vyrazili. Počasí bylo ošklivé, podzimní. Mořská bríza, vanoucí vytrvale po celé léto, byla nyní ta tam, a na její místo nastoupily vrtkavé větry a chmurná obloha činící více než problematickou dobu příjezdu do určitého místa. Vypluli jsme, sotvaže začal odliv, a když jsme klouzali Carquinezskou úžinou, pohlédl jsem naposled na nějakou dobu na Benicii a zátoku u Turnerovy loděnice, kde jsme obléhali *Lancashirskou Královnu* a zajali Velkého Aleka, řeckého Krále. A v ústí Úžiny hleděl jsem s nemalým zájmem na místo, kde o několik dní dříve bych byl utonul, kdyby nebylo také dobré stránky v povaze Demetria Conta.

Mohutný val mlhy postupoval zálivem San Pablo, aby se s námi utkal, a za několik minut spěchal již *Sob* slepě v dusné temnotě. Charley, který kormidloval, měl, jak se zdálo, zvláštní pud pro práci tohoto druhu. Jak to dovedl, přiznával sám, že neví, měl však svůj způsob, jak počítat s větrem, proudy, vzdálenostmi, časem, směrem a rychlostí, způsob skutečně podivuhodný.

„Zdá se, jako by se mlha zdvíhala,“ řekl Neil Partington za několik hodin po tom, kdy jsme se octli v mlze. „Co říkáte, Charley, kde jsme?“

Charley pohlédl na své hodinky. „Šest hodin a ještě tři hodiny odlivu,“ poznamenal lhostejně.

„Ale co říkáte, kde jsme?“ Neil trval na své otázce.

Charley uvažoval chvíli a pak odpověděl: „Proud nás zanesl poněkud od našeho směru, ale zdvihne-li se mlha právě nyní, jako že se zdvíhá, shledáte, že nejsme dále, než tisíc mil od přístaviště Mc Nearova.“

„Mohl byste to udat přesněji alespoň o nějakých pět mil,“ bručel Neil a dával najevo, že mu to není vhod.

„Dobře tedy,“ řekl Charley přesvědčivě, „ne méně než čtvrt míle a ne více, než půl.“

Vítr zesílil několika menšími závany a mlha zřetelně prořídla.

„Mc Near je právě tamhle,“ řekl Charley a ukazoval přímo do mlhy.

Všichni tři jsme hleděli pozorně tímto směrem, když *Sob* dunivě na něco narazil a zastavil se. Běželi jsme na příď a shledali, že noseč naší lodi je zapleten do lanoví krátkého, nemotorného stěžně. Srazi-li jsme se přímo s čínskou džunkou, zakotvenou v těch místech.

V tomtéž okamžiku, kdy jsme doběhli na příď, vyřítilo se pět Číňanů, ještě celých rozespálých, z malé podpalubní kajuty jako pět včel.

V jejich čele byl statný, svalnatý muž, nápadný svou tváří rozbrázděnou neštovicemi a žlutým hedvábným šátkem obtočeným kolem hlavy. Byl to Žlutý Šátek, Číňan, jehož jsme zatkli pro nezákonné lovení garnátů loňského roku. Tehdy by byl téměř potopil *Soba* a byl by ho potopil málem i nyní, neboť porušil plavební pravidla.

„Co si myslíte, vy žlutý pohane, že zde ležíte v plavební dráze, aniž byste dával znamení rohem?“ zvolal Charley nakvašeně.

„Co si myslí?“ odpověděl Neil chladně. „Podívejte se jen – zde je to, co si myslí.“

Naše zraky sledovaly směr udaný Neilovým prstem a spatřili jsme nekrytý prostor uprostřed džunky, z polna naplněný, jak jsme zpozorovali při bedlivější prohlídce, právě chycenými garnáty. Mezi garnáty pak mísily se myriády malých rybek, velikosti od čtvrt palce vzhůru. Žlutý Šátek vytáhl svou síť v tišině po přílivu a použil výhody, že byl ukryt hustou mlhou, zakotvil směle na témž místě, aby si počkal a vytáhl síť ještě jednou po odlivu.

„Dobře,“ Neil si broukal, „za celé své různé a bohaté zkušenosti rybářského strážníka musím říci, že to je nejsnazší zatknutí, jež jsem kdy provedl. Co s nimi uděláme, Charley?“

„Dovlečeme džunku do San Rafaela, rozumí se,“ zněla odpověď. Charley se obrátil ke mně. „Zůstaňte na džunce, hochu, a já vám hodím vlečné lano. Nezkłame-li nás vítr, dostaneme se přes zátoku, ještě než odliv příliš pokročí, vyspíme se v San Rafaelu a přijdeme do Oaklandu zítra k polednímu.“

Po těchto slovech Charley a Neil vrátili se na *Soba* a nastoupili další cestu s džunkou ve vleku za sebou. Já si pak hleděl kořisti a kormidloval jsem pomocí zastaralé kormidelní páky a vesla s velkými kosočtverečnými otvory, jimiž voda proudila sem tam.

Zatím zmizel i poslední zbytek mlhy a Charleyův odhad naší polohy byl potvrzen objevením se Mc Nearova přístaviště ani ne na půl míle dále. Sledovali jsme západní břeh a pluli kolem Point Pedro přímo před očima čínských osad, z nichž ozval se hlasitý povyk, když spatřili jednu ze svých džunek ve vleku známé mořské šalupy rybářské hlídky.

Vítr vanoucí z pevniny byl spíše jen občasný závan a byl nejistý, a bylo by pro nás výhodnější, kdyby byl silnější. Zátoka San Rafael, jíž jsme musili proplout, když jsme se chtěli dostat do města, abychom tam odevzdali úřadům své vězně, probíhala rozsáhlými bažinami a byla těžce splavnou za nízké vody, za odlivu pak bylo vůbec nemožné jí proplout. Proto, ježto odliv byl již v polovici času, bylo nutné si pospíšet. Tomu však překážela těžká džunka vlekoucí se ze strany na stranu za lodí, zdržujíc *Soba* právě tak, jako tolikéž mrtvé váhy.

„Řekněte těm kuli, aby napjali plachtu,“ zavolal na mne Charley posléze. „Nechceme uváznout v bahně do rána.“

Opakoval jsem rozkaz Žlutému Šátku, který zamumlal jej nevrle svému mužstvu. Trpěl silným nachlazením, až se ohýbal v křečovitých záchvatech kašle a měl oči znavené, krví zalité. Vyhlížel proto ještě tím odpudivěji, a když na mne zlostně pohlédl, vzpomněl jsem se zachvěním na okolnosti, za kterých jsem ho tenkrát poprvé zatkl.

Jeho mužstvo mrzutě zatáhlo provazci a podivná plachta nezvyklého tvaru, latinská třírohá, hnědé barvy, vznesla se do vzduchu. Pluli jsme při větru, a když Žlutý Šátek povolil plachetní provazec, džunka poskočila kupředu a vláčné lano se uvolnilo. Byť i *Sob* plul rychle, džunka jej předhonila a nechtěje, aby byla stržena, držel

jsem ji trochu více při větru. Džunka však byla přece stále více napřed a v několika minutách předhonila *Soba*, takže vlečné lano se napjalo v pravém úhlu k oběma lodicím a tato poloha byla směšná.

„Pust'te nás!“ zvolal jsem.

Charley váhal.

„Však to půjde,“ dodal jsem. „Nic se nemůže stát. Dostaneme se takto přes zátoku a vy budete stále za námi po celou cestu až do San Rafaela.“

Nato Charley odvázal lano a Žlutý šátek poslal jednoho ze svých mužů, aby je vytáhl do člunu. V rostoucí tmě mohl jsem právě rozeznat ústí zátoky San Rafaela, a v době, kdy jsme do ní vstoupili, mohl jsem již sotva poznat její břehy. *Sob* byl plných pět minut pozadu, a my ho zanechávali stále více za sebou, plující úzkým, točitým korytem. Zdálo by se, že s Charleyem za zády jsem měl málo příčin ke strachu před svými pěti zajatci, avšak tma mi bránila mít je dobře na očích, a proto jsem přeložil svůj revolver z kapsy u kalhot do postranní kapsy svého kabátu, odkud jsem jej mohl rychleji dostat do ruky.

Žlutý Šátek byl jediný, koho jsem se bál. Byl si to vědom a využil toho – čehož dokladem je, co následovalo. Seděl na několik stop ode mne, na straně, jež náhodou byla v té chvíli návětrnou. Sotva jsem mohl rozeznat obrysy jeho postavy, byl jsem si však jistý, že se zvolna, velice zvolna šine ke mně. Dával jsem na něho bedlivý pozor. Řídil jsem kormidlo levicí, pravici jsem vsunul do kapsy a držel ji na rukojeti revolveru.

Viděl jsem, jak se pošinul opět o několik palců, a chtěl jsem mu právě rozkázat, aby šel dále – slova chvěla se mi již na špičce jazyka –, když jsem byl napaden velkou silou nějakou těžkou postavou, která na mě skočila vzduchem ze závětrné strany. Byl to jeden z mužstva. Sevřel mi pravé rámě tak, že jsem nemohl vytáhnout ruku z kapsy a současně mi přitiskl svou druhou ruku na ústa. Ovšem, že jsem se ho snažil ze sebe setřást a vyprostit si ruku nebo uvolnit ústa, abych mohl křičet o pomoc, avšak Žlutý Šátek byl v okamžiku na mně.

Vzpíral jsem se a zápolil marně na dně džunky, zatím co mi poutali nohy a ruce a ucпали mi ústa pevně něčím, v čem jsem později poznal bavlněnou košili. Pak mne nechali ležet na dně člunu. Žlutý Šátek chopil se kormidla a při tom šeptem vydával rozkazy. Z naší polohy a ze změny plachty, již jsem mohl nejasně rozeznat nad sebou jako skvrnu na hvězdné obloze, jsem poznal, že džunka zamířila do ústí malého močálu končícího zde u zátoky San Rafael.

Za několik minut pluli jsme tiše podle břehu a plachta byla neslyšně zkasána. Číňané chovali se zcela tiše. Žlutý Šátek usedl na dno vedle mne a postřehl jsem, jak se snaží potlačit svůj chraplavý suchý kašel. Snad o sedm osm minut později jsem zaslechl Charleyův hlas, jak *Sob* mýjel ústí močálu.

„Nemohu vám ani říci, jak jsem rád,“ slyšel jsem jasně, jak říká Neilovi, „že ten hoch skončil svou službu u rybářské hlídky beze vší nehody.“

Zde Neil řekl něco, co jsem nepochytil a pak pokračoval opět Charleyův hlas.

„Ten mladík má vrozené vlohy k námořnictví a bude-li – až dokončí vysokou školu – navštěvovat plavební kurs a dostane se na širé moře, nevidím důvodu, proč by nemohl postoupit i na kapitána největší a nejlepší lodi.“

Bylo to pro mne velice lichotivé, avšak jak jsem tu ležel svázán a umlčen svými vlastními vězni, zatímco hlasy byly stále hlubšími, jak *Sob* klouzal tmou k San Rafaelu, musím říci, že jsem nebyl v náležité pozici, abych se mohl těšit ze své usměvavé budoucnosti. Se *Sobem* zmizela má poslední naděje. Co mne asi nyní očekává, nedovedl jsem si představit, neboť Číňané byli zcela jiným plemenem, než k němuž já patřil, a podle toho, co jsem věděl, nepochyboval jsem o tom, že mnoho dobrého nelze od nich očekávat.

Vyčkali ještě několik minut, pak napjalo mužstvo latinskou plachtu a Žlutý Šátek kormidloval opět dolů k ústí zátoky San Rafael. Odliv pokračoval a jen stěží jsme se vyhýbali výspám bahna.

Doufal jsem, že uvážneme, avšak Žlutému Šátku se podařilo dostat do Zálivu bez nehody.

Když jsme vypluli ze zátoky, ozval se hlučný hovor, týkající se – jak jsem věděl – mne. Žlutý Šátek mluvil prudce, druzí čtyři však mu prudce odporovali. Bylo jasně patrné, že hájí své stanovisko a chce se mne navždy zbavit, kdežto se oni obávali následků. Znal jsem dost charakter Číňanů, abych věděl, že toliko strach je dovede udržet na uzdě. Co však navrhovali místo vražedného plánu Žlutého Šátku, nemohl jsem vyrozumět.

Lze tušit, jak jsem se cítil, když byl můj osud takto na vážkách. Hovor změnil se v hádku, při níž Žlutý Šátek odtrhl těžkou kormidelní páku a přiskočil s ní ke mně. Jeho čtyři druzi vrhli se však mezi nás a nastal těžký zápas o držení páky. Posléze byl Žlutý šátek přemožen a zamračeně počal opět řídit kormidlo, zatímco oni mu domlouvali pro jeho nepředloženost.

Zanedlouho potom plachta byla zkasána a džunka plula zvolna kupředu poháněna vesly. Cítil jsem, jak se lehce tře o bahnité dno. Tři z Číňanů – všichni měli vysoké námořnické boty – překročili pažení člunu a druzí dva mne pak vynesli ven. Žlutý Šátek byl u mých nohou, dva z jeho druhů u ramenou a tak počali se plahočit bahnem. Po nějaké chvíli se jejich nohy ocitly na pevnější půdě a poznal jsem, že mne nesou na nějaký břeh. Ani o poloze tohoto břehu nebyl jsem v pochybnostech. Nemohlo to být nic jiného, než jeden z Marinských ostrovů, skupina skalnatých ostrůvků ležících proti Marinskému pobřeží.

Když dospěli k pevnému písku, značícímu, kam až jde příliv, spustili mne na zem nepřítis něžně. Žlutý šálek kopl mne ještě do žeber a pak všichni tři počali se opět brouzdat bahnem zpět k džunce. V okamžiku jsem slyšel, jak napínají plachtu třepetající se ve větru, když byl přitažen její provazec. Pak nastalo ticho a byl jsem tu ponechán, abych si sám pomohl opět na svobodu.

Vzpomněl jsem, že jsem viděl pobudy, kteří kroutili a točili rukama tak dovedně, že se zbavili svých pout. Ale ačkoliv jsem se namáhal všemožně si pomoci tímto způsobem, uzly zůstaly tak pevné jako dřívě a ani sebe méně nepovolily. Při tom jsem se však převalil na hromadu lastur zaděnky – patrně zbytků po výletu nějaké jachetní společnosti. To mi vnučko myšlenku. Měl jsem ruce svázané za zády, uchopil jsem jimi jednu lasturu a převaloval se po břehu dál a dále, až jsem se dostal ke skaliskům, o nichž jsem dobře věděl.

Po dlouhém hledání vypátral jsem tam posléze úzkou šterbinu, do níž jsem vsunul lasturu. Její okraj byl ostrý a přes tento ostrý kraj přejížděl jsem pak pouty, jimiž jsem měl svázána zápěstí. Avšak okraj lastury byl také křehký a ulomil se, jak jsem na něj příliš těžce naléhal. Válel jsem se tedy zpět ke hromadě a vrátil jsem se s tolika lasturami, kolik jsem jich jen pobral do obou rukou. Rozbil jsem jich mnoho, poranil jsem si ruce na četných místech a dostal jsem křeče do nohou následkem své napjaté polohy a přílišného úsilí.

Odpočíval jsem, abych se zbavil křečí, když jsem zaslechl známé volání směrem od moře. Byl to Charley – hledal mne. Roubík v ústech mi však bránil se ozvat v odpověď, a tak jsem tu ležel a bezmocně oddychoval, zatímco on vesloval dál kolem ostrova a jeho hlas odumíral zvolna v dáli.

Vrátil jsem se k svému pilování na lasturách a po půlhodině se mi podařilo přepilovat provazec. Ostatní šlo pak již snadno. Jakmile jsem měl ruce jednou volné, bylo již věcí jen několika minut, abych si uvolnil nohy a vytáhl si roubík z úst. Běžel jsem kolem ostrova, abych se přesvědčil, zda je to ostrov a nikoli snad náhodou výběžek pevniny. Byl to skutečně ostrov, jeden z Marinské skupiny, vroubený písčným břehem a obklopený mořem bahna. Nezbývalo než čekat do rozednění a hledět, abych se udržel v teple, neboť bylo chladno, drsná noc na Kalifornské podnebí s větrem dost silným, aby pronikal kůží a budil zimničnou třesavku.

Běžel jsem kolem ostrova asi třicetkrát, abych si rozproudil krev, a rovněž tolikrát jsem vylezl na jeho skalnatý hřbet – což vše mi posloužilo daleko víc – jak jsem později shledal –, než že jsem se tím pouze zahřál. Uprostřed těchto výkonů napadlo mi pojednou, zda jsem při válení sem tam v písku neztratil nic ze svých kapes. Prohlídka ukázala, že můj revolver a kapesní nůž jsou ty tam. Revolver odňal mi Žlutý Šátek, nůž pak se ztratil v písku.

Sháněl jsem se po něm, když pojednou jsem zaslechl zvuk vesel. Z počátku ovšem jsem myslel, že to je Charley, avšak má druhá myšlenka již byla, že Charley by cestou okolo jistě volal. Zmocnila se mne náhlá předtucha nebezpečí. Marinské ostrovy jsou osamělé místo a sotva se zde dal za hluboké noci očekávat nahodilý návštěvník. Což byl-li to Žlutý Šátek? Zvuk vesel stal se zatím zřetelnější. Schoulil jsem se do písku a napjatě naslouchal. Člun – malý člunek, jak jsem soudil podle rychlých úderů vesel – přistál ke břehu v bahně asi na padesát sáhů dále. Zaslechl jsem chraptivý suchý kašel a srdce mi přestalo tlouci. Byl to Žlutý Šátek. Nechtěl se dát připravit svými opatrnějšími druhy o pomstu, vykradl se z vesnice a vrátil se sám.

Rychle jsem vše uvážil. Byl jsem bez pomoci a beze zbraně na nepatrném ostrůvku a žlutý barbar, jehož jsem se důvodně obával, slídlil nyní za mnou. Všude bylo bezpečněji než na ostrově, proto jsem se pudově obrátil k vodě nebo spíše k bahnu. Když se počal brodit bahnem na břeh, počal jsem se brodit bahnem od břehu a dal jsem se směrem, jímž mne Číňané přinesli a jímž se tak vrátili na své džunce.

Žlutý Šátek spoléhal, že tu ležím pevně spoután, proto nedbal opatrnosti a kráčel hlučně po břehu. To mi pomohlo, neboť – podporován hlukem jeho kroků a sám nepůsobě více hluku, než bylo nevyhnutelně třeba – vzdálil jsem se na padesát stop daleko v době, než se dostal na břeh. Zde jsem ulehl do bahna. Bylo chladno a sychravo, takže jsem se třásl, neodvážil jsem se však vstát a riskovat nebezpečí, že jeho mne jeho bystrý zrak objeví.

Kráčel po břehu přímo k místu, kde mne nechali ležet, a cítil jsem na okamžik lítost, že nemohu vidět jeho překvapení, když mne tam nenašel. Byla to však jen kratičká lítost, neboť mi zuby jektaly chladem.

Jak si počínal potom, mohl jsem pouze tušit ze situace, v níž jsme byli, neboť v matném svitu hvězd jsem ho mohl jen stěží rozeznat. Byl jsem si jistý, že nejprve podnikl obchůzku kolem ostrova, neboť se chtěl přesvědčit, zda zatím nepřistál ještě jiný člun, což by poznal ihned podle stop zanechaných v bahně.

Když se přesvědčil, že mne žádný člun zatím z ostrova neodvezl, počal hned potom pátrat, co se se mnou stalo. Počal u hromady lastur po zaděnkách a svítil si sirkami, aby mne mohl stopovat v písku. V takových chvílích mohl jsem zřetelně vidět jeho ničemnou tvář, a když mu zápach sirek rozdráždil plíce, přiznávám se, že za zvuků jeho chraptivého kašle, ponořen ve studeném lepkavém bahně, chvěl jsem se ještě víc než dřív.

Množství mých stop ho pletlo. Pak asi napadla ho myšlenka, že bych mohl být mimo břeh v bahně, neboť brodil se na několik sáhů směrem ke mně, zastavoval se a pátral po ztemnělé hladině dlouho a pozorně. Nemohl být ode mne dál, než na nějakých patnáct stop, a kdyby rozsvítil sirku, jistě by mne vypátral.

Vrátil se na břeh, vyskakoval na skalnatý hřbet a hledal mne. Opět si svítil sirkami. Blízkost mého úkrytu mne nutkala, abych prchl dále. Neodvažoval jsem se brodit vzpřímeně ze strachu před zvukem svých kroků a mlaskáním bahna, ale zůstal jsem v něm ležet a šinul jsem se po jeho hladině pomocí rukou. Držel jsem se stále stezky vyšlapané Číňany, když šli od džunky a opět zpátky, plazil jsem se takto, až jsem dospěl k vodě. V té pak brodil jsem se až do hloubky tří stop a pak zabočil jsem stranou rovnoběžně se břehem.

Napadla mne myšlenka, abych se pustil ke člunu Žlutého Šátku a uprchl s jeho pomocí, avšak v témže okamžiku Žlutý Šátek vrátil se na břeh, a – jako by se obával téhož, nač jsem právě myslel – vstoupil do bahna, aby se ujistil, že člun je v bezpečí. To mne přimělo, že jsem

se dal opačným směrem. Zpola jsem plaval, zpola se brodil, hlavu sotva vystrčenou z vody venku. Střehl jsem se šplouchat a urazil jsem šťastně tak daleko, že jsem byl na nějakých sto stop od místa, kudy se Číňané počali brodit od džunky ke břehu. Natáhl jsem se do bahna a zůstal jsem tam tak ležet.

Žlutý Šátek vrátil se opět na břeh, jal se znovu prohlížet ostrov a opětně se vrátil k oné hromadě lastur. Věděl jsem právě tak jako on, co mu při tom tanulo na mysli. Nikdo nemohl odplout ani příplout, aniž by zanechal stopy v bahně. Jediné stopy, jež bylo vidět, byly ty, jež vedly od jeho člunku a z místa, kde byla džunka. Nebyl jsem na ostrově. Musil jsem jej tedy opustit po jedněch nebo po druhých z těchto stop. Nyní právě byl u svého člunku a přesvědčil se, že tímto směrem jsem se nevzdálil. Mohl jsem tedy opustit ostrov pouze směrem stop vedoucích k místu, kde džunka přistála. O tom se chtěl přesvědčit a brodil se tam tudy sám a cestou si svítil sirkami.

Když dospěl k místu, kde jsem původně ležel, poznal jsem podle toho, jak tam svítil a jak se tam zdržel, že na místě objevil stopy mého těla. Sledoval je pak přímo k vodě a do ní, avšak v hloubi tří stop nemohl je již vidět. Z druhé strany, protože voda následkem odlivu stále ještě opadávala, mohl snadno poznat, kde narazila příď džunky, a právě tak dobře mohl poznat, kdyby tam narazil ještě jiný člun. Takových stop tam však nebylo a věděl jsem, že je naprosto přesvědčen, že se skrývám někde v bahně.

Avšak hledat za tmavé noci hocha v takovém moři bahna bylo právě totéž, jako hledat jehlu ve stohu sena, a proto se o to ani nepokusil. Místo toho vrátil se na břeh a pátral ještě chvíli kolem. Kojil jsem se nadějí, že se mne vzdá a půjde svou cestou, neboť v té době trpěl jsem již krutě chladem. Konečně přebrodil se k svému člunu a odvesloval. Což byl-li tento odchod Žlutého Šátku pouhou lstí? Což učinil-li tak pouze proto, aby mne vylákal na břeh?

Čím více jsem o tom přemýšlel, tím více jsem byl přesvědčen o tom, že tropil nyní svými vesly o něco větší – zbytečně větší – hluk.

Zůstal jsem tedy ležet v blátě a třásl se zimou. Chvěl jsem se tak, až mě svaly na zádech bolely právě tak mučivě jako chlad, a musel jsem se ovládat ze všech sil, abych zůstal v této ubohé poloze.

Dobře, že jsem tak učinil, neboť snad o hodinu později zdálo se mi, že jsem rozpoznal něco pohybujícího se po břehu. Pátral jsem napjatě – a první odměny za to dostalo se mým uším v podobě chraptivého kašle, jež jsem znal až příliš dobře. Žlutý Šátek připlížil se zpět, přistál na druhé straně ostrova a plazil se nyní v naději, že mě překvapí, vrátil-li jsem se.

I potom, ač hodiny mýjely, aniž bych postřehl známek po něm, bál jsem se na ostrov vrátit. Z druhé strany bál jsem se téměř právě tak, že zemřu útrapami, jimž jsem byl vydán. Nikdy netušil jsem ani ve snu, že je možné snést takové utrpení. Prostydl jsem tak a tak jsem otupěl, že jsem se posléze přestal i třást. Svaly a kosti počaly mě však bolet jako ve smrtelném zápasu, již dávno počal příliv a krok za krokem nutil mě blíže ke břehu. Voda vystoupila nejvýše ve tři hodiny. Doplazil jsem se na břeh – více mrtev než živ – a příliš bezmocný, než abych mohl nějak vzdorovat Žlutému Šátku, kdyby se byl na mě vrhl.

Avšak Žlutý Šátek se neobjevil. Vzdal se mě a vrátil se k Point Pedro. Nicméně byl jsem v žalostném, ne-li v nebezpečném stavu. Nemohl jsem stát na nohou, natož chodit. Můj prosáklý, zablácený oděv lpěl na mně jako kusy ledu. Myslil jsem, že jej se sebe již nikdy nedostanu. Prsty jsem měl tak umrtvené a strnulé, tak jsem byl zesláblý, že – jak se mi zdálo – trvalo plnou hodinu, než jsem se zul. Neměl jsem sílu přetrhnout kožené šňůry a uzly mi vzdorovaly. Tloukl jsem opět a opět rukama o skálu, abych do nich dostal trochu života. Chvillemi se mi zdálo, že umírám.

Posléze však – po několika staletích, jak se mi zdálo – svlékl jsem poslední kus svého šatu. Vodu měl jsem nyní blízko po ruce, doplazil jsem se k ní v bolestech a omyl jsem si bahno z těla. Avšak ani tak nemohl jsem se postavit na nohy. Obával jsem se zůstat

ležet. Nezbývalo mi, než se plazit dál jako had – za cenu ustavičné bolesti – sem tam po písku. Vydržel jsem to, jak dlouho bylo jen možno, když však východ pobledl nastávajícím svítáním, počal jsem podléhat. Obloha zruřověla, a když se zlatý lem slunce vynořil nad obzorem, našel mne ležícího bez pomoci a bez hnutí mezi lasturami.

Jako ve snu viděl jsem známou plachtu *Sobovu*, jak vyklouzl ze zátoky San Rafael hnán mírným jitrním vánkem. Tento sen byl však příliš přerušován. Jsou v něm chvíle, které si nedovedu vůbec připamatovat, vzpomínám-li na to opět. Na tři věci však si pamatuji jasně: na první pohled na *Sobovu plachtu*, jak zakotvil několik set stop dále; na malý člun, jenž odrazil od jeho boku; a na rozžhavená kamna v kajutě, kde jsem ležel zavinitý v příkrývkách mimo prsa a ramena, jež Charley nemilosrdně hnětl, zatím co ústa a hrdlo mně pálily kávou, již mi tam Neil naléval trochu příliš vřelou.

Avšak ať pálila, nebo nepálila, mohu vás ujistit, že chutnala dobře. Když jsme pak připluli do Oaklandu, byl jsem již pružný a silný jako kdy dříve – ačkoli Charley a Neil Partington se obávali, že dostanu zápal plic a paní Partingtonová na mne po prvních šest měsíců mé školní docházky hleděla s úzkostí, zda neuvidí první známky souchotin.

Čas prchá! Zdá se mi, že to bylo teprve předevčírem, kdy jsem byl jako šestnáctiletý hoch na rybářské hlídce. A přece vím, že právě dnes ráno jsem se vrátil z Číny jako velitel lodi *Harvester*. A vím, že zítra ráno pojedu dále do Oaklandu navštívit Neila Partingtona a jeho ženu a rodinu, a potom do Benicie navštívit Charleye Le Granta, abychom si pohovořili o starých časech. Ne – nyní, když na to myslím –, nepůjdu do Benicie. Očekávám, že budu velice zúčastněnou osobou při svatbě, jež se bude konat již zanedlouho. Ona se jmenuje Alice Partingtonová, a ježto Charley slíbil, že bude družbou, přijde raději on dolů do Oaklandu.

Jack London

Povídky rybářské hlídky

Edice Klasická světová próza

Překlad Ivan Schulz

Ilustrace na obálce lablochki/Shutterstock.com

Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 28. 5. 2019

ISBN 978-80-7602-818-0 (epub)

ISBN 978-80-7602-819-7 (pdf)

ISBN 978-80-7602-820-3 (prc)